

Zágoni Olga

A fáról lepotyogni tilos!

TARTALOM

Iskolatáska macskaszemmel
Csak éppen színes ceruzák kellenek
Vices nyelvezet
A mi szüleinken nehéz kiigazodni
Versenyautót álmodtam
Hamuban sült fehér kenyér
Fanyűvő, a barátom
Varázsszer idegesség ellen
Meg fogok házasodni
Télapóra várva
Mese a varázstűről
Rajzoljam-e le a receptet?
Szerkezet csúfondároság ellen
Márciusi igazság
Vonatvezető leszek
Csak egyszer akarják, amit nem akarnak
Mitől lesz az ember kovász?
Tojásba zárt boszorkányok
Kételtű papírsárkány
Gomba, béka és egyebek
A fáról lepotyogni tilos!
Gyerekváros - csak gyerekeknek
A mi autóbuszunk
Szeretettel gondolunk a szürke macskára
Az evést télen sem hagyom abba
Ki állítja sarokba a nénit?
Mi is fáradozunk a szülőkért
Igenis nem vagyok szerelmes!
Visszajövünk - majd ha fagy!
Végre nagytakarítás
Értsünk szót Télapóval
Milyen lesz az igazi új év?
Testvérünk született
Bár megint kicsik lehetnénk
A másik ló oldala
Hófehérke és a farkas
Janka néni mindig nevel
Mi nem ültetünk gilisztát a kertbe
Az én évésembe ne szóljanak bele!
Zsebkendő-vadászat
Kihasználjuk az időt
Egér utca 8 szám
Bábelőadás - felnőtteknek
Levél Gyuritól
Ferike még mindig bölcsködik
Miért sárgulnak a levelek?
Csilla hiába nő nagyra
Sántít nála a jószág
Gézának nem kell az egész hold
Csillagokat gyártunk ezüstpapírból
Kicsi szemek, kicsi kezek
Pedzük már, hogy mi az élet

Öcsi az a kisfiú, aki mindig a porolón „ácsingózik”, mert onnan messzire lehet látni. S mert gyakran kapaszkodik fel a porolóra, azt tartja magáról, hogy ő egy »világot nézett« gyermek. Valahányszor találkozom vele, egy-egy történettel áll elő, és én szó szerint próbálom lejegyezni azokat. Úgyhogy valójában tollbamondások ezek, noha - mint Öcsi mondja - nekem ahhoz iskolásnak kellene lennem...

A tegnap már négyéves voltam, úgyhogy ezután nemcsak Gyuri, a testvérem, lesz nagy fiú nálunk, hanem én is. Ha nagyon akarom, a cipőmet is be tudom kötni, csak nem mindig sikerül. De Gyurit nem kell megkérni ilyesmire, mert ő azt mondja, kínlódjak egy kicsit, az csak használ. Lehet, használ neki, de nekem nem. Most, hogy négyéves vagyok, őt nem is kérem meg semmire; csak nagymamát, mert nagy meg annak örvend, ha segíthet.

Ő mindig nagyon jól tudja, hogy mit mond; szerinte már most itt az ideje, hogy nekem is igazam legyen, ne csak Gyurinak. És Gyuri ne féltsen tőlem mindent, mert akkor mitől legyek én még okosabb? Tényleg, mitől, ha semmit se lehet rendesen szétszedni ebben a lakásban, még egy vacak autót se?!

A múltkor én is kaptam egy gyönyörű, zöld színű játékautót, de Gyuri megkaparintotta, mert nekem az sem való, úgyis csak elrontom. Hát igenis nem rontom el... Különben a »szétszedés« csak akkor jön rám, amikor ideges leszek, mert mindent eltesznek máshová. A repülőm szárnyát is azért szedtem le, mert csak kisszékkal tudtam elérni. És ha Gyuri ilyen, akkor én is ilyen leszek, és vissza fogom szerezni a gyönyörűséges kicsi autót, mert az az enyém volt. Ha majd megint az enyém lesz, nem fogom többet odaadni. Csak emlegetni fogom, meg mutogatni neki, de azonkívül semmi.

Az is igaz, hogy velem jól lehet egyezkedni. Ha Gyuri szépen megígérné, hogy megragasztja az apu könyvének a lapját, ami valahogy elszakadt, akkor egész délután játszhatna az autómmal. Persze azt is ígérje meg, hogy al holmijait nem teszi olyan magasra, mert ha én leesek a kisszékről, az neki is baj lesz. Biztos nem fog örvideni annak, hogy én bekötözött lábbal ülök a kórházban és várom, hogy hozzanak nekem valami finom tésztát, meg játékokat, hogy ne unatkozzak.

És ha ő is reméli, hogy erre nem kerül sor, akkor mi akár békességben is lakhatunk egymás mellett a belső szobában.

Iskolatáska macskaszemmel

Gyuri napról napra butább, pedig már megy iskolába. Mindenki mondja, hogy ügyes, nagy fiú, és közben kihullt elől két foga. Azt hiszem, a két fogával együtt egy kis okosság is elment tőle, mert már azt se tudja rendesen kimondani, hogy nagymamának tyúkszeme van. Valami hasonlót mond, de abból az ember még nem tudja, hogy nagymamának mije is van pontosan.

A múltkor kérdeztem tőle: „Miért esik az eső?” De csak azt felelte: „Azért!”

Ha okosabb lenne, azt is mondhatta volna, hogy valamiért. De az „azért” nem válasz. Az egy nagy semmi!

Kérdeztem tőle azt is, hogy: „Mikor megyek már óvodába?”

Azt felelte: „Ha ősz lesz!”

„De mikor lesz ősz?”

„Amikor megérnek a gesztenyék.”

„De mikor érnek meg a gesztenyék?”

„Akkor!”

Ez megint egy nagy semmi. Gyuri nem tud rendesen válaszolni, tehát nincs sok esze. De akkor miért vettek neki nagy iskolatáskát szép macskaszemmel? És kapott még sok füzetet, színes ceruzát, egyenruhát, hogy nagy fiúnak nézzen ki... De ha már kapott, akkor legalább mondja meg rendesen, hogy miért nem érett még meg a gesztenye! Mert a tanító néni is fog kérdezősködni tőle, és ha csak azt válaszolja majd, hogy „Azért!”, akkor a mi egész családnak szégyellheti magát miatta.

Az is baj, hogy mostanában már játszani sem tud velem rendesen, csak a barátaival, mert elfogyott az ideje. Nekem még van időm is meg fogam is, csak a macskaszemes táskám hiányzik, pedig nagyon kéne. Ha lenne, a hátamra venném, a sapkámra zseblámpát szerelnék, és mindenki rendőrautónak nézne.

Édesanyám szerint nem lehet egyszerre mindent, annak is eljön majd az ideje. Lehet, hogy úgy van, de ha sokat kell még várni rá, megtörténhet, hogy én is pont oda fogok jutni, ahová Gyuri került. Az én fogaim is kiesnek, és nagymamának hiába lesz tyúkszeme, én sem tudom majd tisztességesen kimondani.

Csak éppen színes ceruzák kellenek

Gyuri eddig a testvérem és a barátom is volt egy személyben. De ezentúl már csak a testvérem lesz. Azt mondja, hogy kicsi vagyok, és ő mindent jobban tud. Ezt csak azért mondta, hogy a színes ceruzát elvegye tőlem, mert ő rajzolni is jobban tud.

Ha már elvette, akkor én nem vagyok irigy. Rajzoljon vele, amit akar. Nagy házat meg nagy autót. De abban a házban úgysem lesz semmi, se gyerek, se játék, abban a házban mindig csak este lesz, és a villany is mindig csak aludni fog.

Nem lesz más, csak éjjeli szekrény, éjjeli asztal meg éjjeli ajtó. Az éjjeli széken lesz egy éjjeli kabát, és az is fog aludni. Még a legyek is csak éjjeli legyek lesznek, csak a sötétben fognak igazán burungozni.

Rajzolhat vele nagy utánfutós autót is. Csakhogy az úgysem fut sehová, mert a ceruza hegyétől kilyukadnak a kerekei, s akkor az már nem is lesz más, csak egy tragacs.

Máskülönben ő nem is tudja rendesen lerajzolni, mert milyen autó az, amelyiknek nincs füstje meg villogó lámpája? Az egy semmi autó! A Gyuri rajzán még az ég is üres, nincs rajta más, csak egy nap, és annak is esnek le a sugarai.

Én majd olyan napot rajzolok, amelyik vidám lesz, és sárga színűre festem, hogy világítson. Teszek mellé repülőt, helikoptert, meg egy verebet. Az autómnak pedig azért is lesz villogó lámpája. Ha nincs, honnan tudják meg az emberek, hogy neki sürgős dolga van?

Az nem úgy van, ahogy Gyuri mondja, hogy az ő rajzán is van minden, csak nem látszik, mert túl van a látóhatáron. Hát akkor rajzolja le a látóhatárt is, vagy adja ide a színes ceruzáját! Mert én úgy rajzolok le mindent, hogy még az is látszik, ami túl van, és semmi sem lesz éjjeli dolog, csak nappali, nem lesz üresség, sem szomorúság. Csak éppen színes ceruzák kellenek hozzá. És én nem leszek irigy, mert ha mindent lerajzoltam már, akkor Gyurinak egytől egyig visszaadom azokat.

Vicces nyelvezet

A baj ott kezdődött, hogy Gyuri engem egy kis „maflancnak” nevezett. Ezért ment el a kedvem, hogy idegen nyelven beszéljünk. Pedig olyan jó idegen nyelvet találtunk ki, amelyik mindenkinek idegen volt, csak nekünk kettőnknek nem. Úgy kezdődött, hogy nagymama megkért, hozzam be szépen az asztalra a kredenc falatokat az ínyencből.

Pont jókor jött nekünk ez a vicces nyelvezet, mert vele megbeszélhettünk egy titokzatos ügyet. Ugyanis volt egy verebencünk, amelyik lepottyant a tetőről, és szeretnénk volna, ha fészket rakoncál a mi szobánkban. De nem tudott. Ezért szereztünk egy kosarat, és abba beletettük a fiókát. Mert még csak az volt.

Gondoltuk, hozzánk szokik, és akkor mi együtt fogunk felnővekedni. Anyuék biztosan nagyon boldogok lettek volna, amiért került egy verebencgyerekük is. Az egészért én nagy áldozatot hoztam: a legjobb zoknimat elővettem, hogy béleljük ki vele a fészket. Gyuri azt ígérte, hogy majd az ő ebédjéből adjuk neki a finom falatokat. De én rögtön megmondtam, hogy abból nem lesz semmi.

Hát ezt nem tudta a testvérem megbocsátani, és kijelentette, hogy én pedig egy maflanc vagyok, azt akarom, hogy én hozzak áldozatot és a közös verebenc végül is az enyém legyen. Azt is mondta: jobb, ha nem beszélünk közös nyelvet, mert velem nem érdemes. Ettől én úgy megsértődtem, hogy elhatároztam, a verebet majd az én kicsi fiókomba fogom költöztetni, és az én uzsonnámból fogja kapni a legfinomabb morzsákat. Csakis én hozok áldozatot érte, és egyedül az én kicsi fiókám lesz. Akkor Gyurinak már nem is kellett, azt mondta, tartsam csak meg magamnak, különben is ez egy koszos veréb, és máskülönben anyuék nem fognak beleegyezni az egészbe.

Ezért elhatároztam, hogy a dolgot egyedül beszélem meg a felnőttekkel. Csakhogy mire megmagyaráztam anyunak, hogy minden reggel egyedül fogok hozni friss kiflit a családomnak, és mindezért csak egy kicsi dolgot kérek szépen, addigra megérkezett apu, s mondta, milyen kár, hogy nem láttam, mi történt...

Jött két közönséges veréb, az én fiókámat középre vették, és szépen átrepültek vele az ablakpárkányról a gesztenyefára. Anyu mosolygott, és azt szerette volna tudni, hogy akarok-e még reggel kifliért menni? S mert félig-meddig az én verébfiókámról volt szó, hát megnéztem a gesztenyefát. Ami igaz, igaz, tényleg voltak ott verebek.

Másnap is nézegettük, de akkor a sok levéltől már nem látszottak. Pedig biztos, hogy ott voltak, máig is ott vannak, és vígan élnek, míg meg nem halnak.

A mi szüleinken nehéz kiigazodni

A mi szüleinken nagyon nehéz kiigazodni, de nekem már kezd sikerülni.

Például, ha kérek valamit édesanyámtól, akkor azt mondja, hogy nem lehet. Kérem még egyszer, még mindig csak „nem”, és szépen megmagyarázza, hogy miért nem. De én is szépen megmagyarázom, hogy miért igen, és akkor végül azt mondja, hogy jól van, mert közben meggondolta magát.

Édesapám, ha először azt mondja, hogy nem, akkor még lehet, hogy másodszor igent mond, de ha másodszor sem egyezik bele, többször már nem kérem, mert akkor már ideges leszek.

Ezért is inkább anyuval kezdem a megbeszélést.

Igaz, hogy néha sokat kell magyarázni, de én sohasem kiabálok, még akkor sem, ha engem másodszor kell megkérjenek valamire. Szépen meghallgatom, és nem csinálok semmit.

Ez velem inkább öltözködés közben történik meg. Én csak hallgatok, amikor anyuék kérnek, hogy „öltözz már, édesem, vedd már az inged, fiacskám...”

Ilyenkor néha még nevettető dolgokat is mondanak.

A tegnap édesanyám megkérdezte, hogy felhúztam-e már a fogkefét, pedig a harisnyát akarta mondani.

Tegnapelőtt pedig azt mondta, hogy csukjam be a villanyt a szobában. Én nagyon élvezem ezeket, mert pont olyanok, mint a találós kérdések, ki kell gondolni, hogy anyuék mit akarnak mondani.

Szerintük azért fordul elő ilyesmi, mert én túl sokat beszélek, és azzal összezavarok mindent a fejükben. Pedig nem azért van, hanem mert olyan sok mindent tartanak a fejükben, hogy azok ott összegabalyodnak maguktól.

A másik ok pedig az, hogy egy icipicit már öregednek, és elfelejtenek egy csomó fontos dolgot. Azt is, hogy a kisgyerekek sokat kell játszania, még akkor is, amikor öltözik, mert másképp unalmas mindig ugyanazt a nadrágot felhúzni.

Versenyautót álmodtam

Végre Gyuri álmomban elkészítette azt az autót, amelyiket már régóta kívánok magamnak. Nem is kellett hozzá sok idő, szegből is csak egy-kettő, meg kalapács, a fotel rugói, és máris készen volt a csodálatos versenyautó. Mi ketten rögtön beleültünk, és körbeszáguldottuk a konyhát. Csak akkor ébredtem fel, amikor véletlenül nekimentünk egy polcnak, és a lisztes zacskók a fejünkre estek. Éppen kacagtam, mert pont olyanok voltunk, mint Stan és Bran, amikor nagymama megsimogatott, hogy mi a baj, drágaságom.

Igen, mert ő az egészből semmit sem láthatott, nem is volt ott az én álmomban. Sajnos Gyuri szintén azt mondja, hogy semmit sem látott, pedig ő ott volt. Vitatkoztunk is, hogy az ember álmában igazából hol is van, de nem tudtuk eldönteni. Gyuri szerint ő a saját álmában volt... Igen, de akkor nekem ki csinálta meg a versenyautót?

Nem baj, mert én már egyedül is meg tudom csinálni, csak először teljesen tönkre kell hogy menjen a fotel, hogy a rugók kiálljanak belőle. Ha már kész, akkor végre nem lesz több gyalogolás nagymamával az óvodába.

Miután egyet megcsináltam magamnak, készítek még vagy ötöt-hatot, hogy reggelente Atti, Áron meg mások is autóval száguldjanak az óvoda felé.

Reggel nyolc órakor az óvó néni belefűj egy sípba, és mi elkezdünk száguldani. Az lesz a győztes, aki elsőnek repül be az óvoda ablakán. Mert az autónknak szárnya is lesz, meg villogó lámpája, elöl is, hátul is. S ahogy közeledünk, az ablakok maguktól kinyílnak, hogy ne kelljen nagy csörömpöléssel érkezünk.

Aki pedig nem látja majd a mi berepülésünket, az este nézze meg a televízióban, mert biztos, hogy ezt is fogják közvetíteni a versenyeredmények közül.

A száguldozás után következik majd egy kisebbfajta ünneplés, először az óvodában, azután otthon.

Nekem nem kell, hogy a nyakamba akasszanak semmit, mert nem szeretem, ha valami fityeg a nyakamban. Elég, ha az ebédnél látszik, hogy ünnepel a család. Édesanyám felveszi azt a szép ruháját, amelyik olyan csúszós anyagú és hullámos, apu pedig nyakkendőt köt. Gyuri, ha csak tétlenkedik, és nem segít nekem az autó összeszerelésében, akkor mehet az ünnepségről, ahova akar, még Nyárittyenbe is.

Hamuban sült fehér kenyér

Nagyon megsértődtem, és megyek világgá. Ez most már biztos. Gyuri sértett meg a legjobban, de nemcsak ő. Én nem vagyok telhetetlen, és nem tömöm magam minden pillanatban, hogy olyan legyek, mint egy kis gömböc, de Gyuri úgy tesz. Mindent megenne, még az ajtókilincset is. Anyuék kitettek egy tányérra két zsíros kenyeret. De a testvérem nemcsak az egyiket ette meg, hanem a másiknak a felét is. Azt mondta, én kicsi vagyok, nekem ennyi is elég lesz. Hát nem lett...

Anyuék pedig máskor tegyék két tányérra az uzsonnákat, a tányérokra pedig írják rá, hogy melyik kié. És ne intézzenek el engem annyival, hogy ne sírj, fiacskám, úgy is meg fogsz nőni. Hát nem fogok, hanem megyek világgá. Megrajzolom szépen a levelet nekik, és azon az én eltávozásomat. De azt nem rajzolom meg, hogy hová megyek. Ott nekem hagyjanak békém. Egy biztos, hogy nem megyek a Déli-sarkra, mert ott valószínűleg örökké ebédelnék. Én pedig már azt is unom, hogy mindig az asztal fölé kell hajolni, meg vigyázni, hogy ne loccsanjon ki a leves.

Máskülönben ahová megyek, ott nem is fogok levest enni. Veszek egy hamuban sült kenyeret, és az nekem elég lesz, mert Gyuri nem eszi meg előlem. A mesében úgy van, és nagymamám is megmondta, hogyha az ember jól beosztja, három fogást is ehet belőle: kenyeret, héját, bélit. És mind a három nagyon jó. Meg is mondtam Emőkének, ha sok kenyérhéjat eszik, nem lesz olyan fehér az arca, mint a lepedő. Mert abban vannak a vitaminok, amik pirosítják az arcunkat. De Emőke még nálam is kisebb óvodás, ezért azt felelte, hogy neki nem kell, mert az kemény, és a pirosító nem abban van, hanem az anyukája táskájában. Azt az arcra kell kenni, nem pedig megenni. Ezért dobta el.

Akkor én megfogtam szépen az eldobott héjat, és odaadtam Bélának. Béla a zöld kerítés mögött lakik, és mindig csahol, amikor megyek haza. Hát, mondhatom, Béla jobban tudja, hol vannak a vitaminok, mint Emőke, mert egyből bekapta! Emőkének hiába beszél az ember, de Bélának nem is kell mondani semmit, máris érti.

A múltkor megbeszéltük Emőkével, hogy az ő szüleik meg a Zsolté meg a többieké is naponta nyolc órán át keresik a kenyerüket. De Emőke akkor is okoskodott, hogy az övéi nem keresik, hanem a sarkon megveszik tíz perc alatt.

A sarkon megveszik. Jó... De ha nyolc órát nem gyáraznának, akkor mivel venné meg?

És ami nekem rosszul esett, az, hogy Gyuri fontosabb apuénak, mert reá többet dolgoznak, és több zsíros kenyeret ehet, mint én. De nem baj, majd meglátják, hogy milyen szomorúak lesznek, ha elmentem. Még sírni is fognak, hogy szegény kicsi gyermek, vajon van-e mit egyék, és vajon nem fázik-e?! Mert a búcsúlevélbe sem a szvettert, sem a kenyeret nem fogom odarajzolni.

Csak azt nem tudom, hol árulják a hamuban sült kenyeret. Mert amíg az nincs, a levelet nem tudom megrajzolni. De még várok egy kicsit. Nagymamám a logokosabb, tőle tanultam, hogy a nagy dolgok előtt a legjobb aludni egyet. És ha Gyuri holnap is megeszi a zsíros kenyerem felét, akkor majd lefekszem, és alszom rá egy jó nagyot.

Fanyűvő, a barátom

Miért van mindig késő, miért kell mindig sietni, és miért kell mindent gyorsan csinálni?! - A tegnap is késő volt, csak én ezt elfelejtettem, mert előzőleg esett az eső. A tócsában megláttam valami cipzár-féleséget, és gondolkoztam, hogy vajon arra nekem szükségem lesz-e? De nem hagyták, hogy rendesen gondolkozzam, megint sietni kellett. Hiába mondtam, hogy láttam valami fontosat, azt mondták, most erre nincs idő. Úgy látszik, a felnőttek nem hiszik, hogy tényleg fontos dolgokat szoktam látni. A múltkor mondtam a szüleimnek, hogy itt járt a Fanyűvő, de a szüleim csak mosolyogtak. Pedig a Sétatéren jól látszott, hogy tényleg letört egy pár nagy ágat. Azóta is mind a Fanyűvőre gondolok, mert neki nagyon jó dolga lehet. Sohasem kell hogy siessen, csak lép egyet, és máris ott van, ahol akarja. Elhatároztam, hogy veszek varázsvizet, varázsport, varázskenyőcsőt, mind jól összekeverem, és csinálok belőle egy mesebolygót. Amikor kész lesz, jó erős gumival kilövöm, mint egy rakétát. Nem lesz messze a földtől, csak vagy egy kilométerre...

Akárki nem mehet oda, mert Fanyűvő a barátom lesz, és ott fog állni a mesebolygó kapujában. Mást nem engedünk be, csak azokat, akik nem sietnek, és nem akarnak mindig mást, mint a gyerekek.

Az én mesebolygómon nem lesznek bölcsködő gyerekek, gonosz boszorkányok meg szörnyű-séges sárkányok. Még egy hangyányi rosszaság se lesz. Csak szép dolgok: autók, táltos lovak meg királykisasszonyok. Ha valami rosszat veszek észre, azt rögtön fává varázsolom, Fanyűvő pedig nyűni fogja. Mi ketten mindenben fogjuk segíteni egymást, ő megcsinálja, amire én kérem, én pedig esténként mesét mondok neki. És töltött cukorkát meg rágógumit adok ráadásnak. Ezért, hálából, lehet, hogy a vállára vesz, és oda visz, ahová én akarom.

A mi bolygónkon lesz mézeskalács házikó, sósperec kerítés, óriási játszótér csúszkálóval és mászkálóval, meg ami a legfontosabb, rengeteg idő lesz, jut belőle mindenkinek.

És ott boldogan élünk, míg meg nem halunk.

Varázsszer idegesség ellen

Én nagyon sajnálom azokat a gyerekeket, akiknek a szüleik látszik, hogy van idegük.

Tegnap az utcán ment egy kislány és vele egy néni. A kislány mind el szeretett volna mondani valamit, de nem lehetett, mert a néni ráncigálta őt, hogy menjenek már be az egyik házba. A kislány jobban szeretett volna az utcán maradni, csakhogy a néni ezt nem akarta megérteni. Kiütött rajta az idegesség, ezért aztán már kiabált is mindenfélét, amitől a kislány sírni kezdett. Akkor a néni még jobban megtelt idegességgel, és végül lekent a kislánynak egy taslit. A kislány rúgott, harapott, de aztán csak bement a nagy házba. Ezt Gyurival nagyon sajnáltuk, mind a ketten szomorúak lettünk.

Kigondoltuk, majd, ha nagyok leszünk, feltalálunk egy varázsszert, ami eltünteti a felnőttekből az idegességet, hogy ne kelljen majd kiabáljanak és taslikat osztogassanak. Akkor

majd nem lesz muszáj a gyermekeknek akármelyik házba bemenni, csak amelyikbe kedvük tartja.

Ha már nem lesznek ideges felnőttek, akkor majd a gyermekeknek sem jön, hogy olyan galibákat okozzanak, amilyent a múltkor Sanyika, aki a szemét égetésből meg az esőből kevert sarat felmázolta a falra, és ettől mindenki erősen mérges lett.

Igen, ha a szülei nem idegesek, akkor Sanyikának megengedik, hogy plasztelinnel játsszon a szobában, és nem mondják, hogy „játszódj kinn, fiacskám, amit tudsz, egyedül”. Hát ő ezt tudta.

S ha majd meglesz a varázsszer az idegek ellen, akkor nem kell Sanyikát elpáholni, mert magától fogja lemosni a falról a fekete festményét.

Az a szerencsénk, hogy a mi családukban nincsen nagyon elterjedve az idegesség. Főleg nagymamánál nincs. Édesapánál meg édesanyánál néha reggel van, de csak azért, mert már vagy hússzor elmondták, hogy „Öcsi, Gyuri, készülődjete, bogárkaim, az idő ma sem fog megállani értetek”.

Meg fogok házasodni

Néha a felnőttek akkor örvendenek, amikor a gyerekeknek jön egy kicsit, hogy sírjanak. Mert az nekem nagyon jó, amikor minden fehér meg puha és szép, de a nagyok a hidegtől ezt már nem veszik észre. Az is jó még, hogy ilyenkor minden csúszik. Nagymamám éppen ezért nem megy ki a házból. Hát mit csináljunk? A szerencse forgandó! Ezt Gyuri szokta mondani, amikor nem jön ki neki a 10-es számtanból. A múltkor nem jött ki, pedig annak ellenére, hogy tél volt, mindent nagyon jól tudott. Ez biztos, mert nekem is elmondta, és én is láttam, hogy Gyuri nagyon sokat mondott. Apuék szerint ez a felnőttek dolga, ne szóljak bele. Ebből is látszik, hogy most már Gyuri is kezd átállni a felnőttek pártjára.

Nem baj, mert én meg fogok házasodni, és feleségül veszek egy királykisasszonyt! És nem leszek egyedül.

Csakhogy nekem az nem lesz elég, ha olyan szép lesz, hogy a napra sem lehet nézni, mert akarom tudni azt is, hogy jól seper-e, jól mosogat-e, és a találós kérdésekre miket válaszol.

Majd és is megmutatom neki, hogy a füzetecskémben már van huszonhét piros pont és két piros csillag, amiből kiderül, hogy nem egy nyimnyám, tetemtók kisfiúhoz megy feleségül. És ha próbákat kell kiállni, az sem lesz baj, mert tegnap is, azelőtt is, mind megettem az ebédet, már nagyon erős vagyok, csak még egy lándzsát kell szereznem, de az sem nagy dolog, mert ismerek egy fiút, akinek az apukája a vasgyárban dolgozik. Akár lándzsát is tud csinálni, ha megkérlik.

Jó, ha az embernek sok barátja van. Nekem van éppen elég. Majd ha a királykisasszonyt fenyegeti egy boszorkány vagy valami hasonló, hát akkor majd viszem Áront, mert ő olyan, hogy akinek nekimegy, azt biztos felborítja. Zoltán majd cibálni fogja a haját, ő ahhoz nagyon ért, Attila pedig bokán rúgja. Úgyhogy szegény boszorkány azt se fogja tudni, merre fusson világgá.

Eddig haragudtam Áronra is, Zoltánra is, Attilára is, de többet nem haragszom, hanem megmondom, még ügyeskedjenek, hogy amikor a boszorkánnyal találkozunk, akkor alaposan húzzuk el a nótáját.

Remélem, hogy a királykisasszonynak lesz valami varázsholmija, és azzal majd szépen átvarázsoljuk a dolgokat.

Gyurinak majd átvarázsolok az ellenőrzőjében minden rossz jegyet tízesre.

Apunak varázsolok egy gépet, amit a kabátja alá tesz, és az fűjja a meleget, hogy ne örüljön, amikor olvad a hó.

Anyunak fogok varázsolni még két kezet, mert akkor már összesen négy lesz, és többet nem mondja, hogy „nem látod, fiam, csak két kezem van, nem tudok mindent egyszerre csinálni”.

Nagymamának két ködlámpát a cipője orrára, hogy lássa jól, hol esik el, és többet ne lépjen oda.

Magamnak pedig egy másik Gyurit, olyant, amelyik mindig kicsi lesz, örökké velem marad, és nem fog átállni sohasem a felnőttekhez.

Télapóra várva

Gyuri visszaesett egy betegségbe... Pizsamástól beköltözött egy kórházba, ahonnan éjszakára sem engedik haza. Nagymama szerint a hó miatt történt, úgy oda volt érte, alig lehetett behozni a házba. Végül csak beráncigálták, de akkor már késő volt. Hiába itattunk vele finom citromos teát, elkezdett forrósodni, és a láza felment magasra. Anyuék azt mondták, hogy a kórház egy jó hely, ott elmúlik Gyuri minden baja, mert van egy néni, aki gyógyító injekciókat ad neki.

Csak hogy én nem tudom, hogy ez tényleg igaz-e? Mert a néni mindig mondja Gyurinak, hogy az injekció nem fog fájni, de Gyuri szerint mégis fáj. Nehogy majd egyszer az is kiderüljön, hogy a gyógyítást is csak úgy mondogatja, mint a nemfáját.

Most nagy csend van a mi lakásunkban. Anyuék úgy gondolják, ilyen esetben is eljön hozzánk Télapó. De mit szól majd, ha Gyurinak csak a hült helyét találja? - Arra gondoltam, hogy ma délután lemegyek játszani a hóba, hátha utána nekem is forróságom lesz, és elmehetek a kórházba Gyuri mellé aludni. Ott majd nyugodtan megbeszélhetjük, hogy milyen ajándékot várjunk Télapótól, aki, ha nálunk jár, rögtön észreveszi, hogy máshol kell minket megkeresni. A kórházban pedig majd együtt örvendünk az ajándékoknak, és Gyuri már nem lesz szomorú, mert látni fogja, hogy még ha beteg is, azért én vagyok az édestestvére.

Mese a varázstúról

Amikor este, fürdés után, felvettem a pizsamát, már látszott, hogy van rajta egy kicsi lyuk. Én nem akartam rosszat, csak megpróbáltam, hogy az egyik ujjam belefér-e. De belefért még a második is, amitől felbátorodtam, és bedugtam mind az ötöt. Mikor anyu bejött, neki is megmutattam, hogy né, nekem a lábam szárán is van kezem... De anyu egy csöppet sem kacagott, hanem úgy nézett rám, mint az óvó néni, amikor ordítunk, pedig ezúttal csendben csináltam az egészet.

S miután rám nézett, jött a büntetés. Azzal kezdődött, hogy elmaradt az esti mese. Ez nekem nagyon rossz volt, mert ilyenkor nem tudok jól aludni, és sokáig virrasztok. Ha anyuék nem mondanak mesét, nincs amin gondolkozzam. De ez nem elég, mert a következő büntetés az lett, hogy én kellett megvarrjam a pizsamanadrágomat.

Ez nem volt rossz büntetés, mert majdnem labdát varrtam a nadrágomból. De anyu nem labdát akart, így hát ki kellett bontani az egészet. Végül anyu fogta a nadrágot, és én a tüt.

Csak az a baj, hogy árulkodós szüleim vannak. Másnap miért kellett elmondani az egészet az óvó néninek? Éppen elég lett volna a vége is, hogy én szépen megvarrtam a pizsamámat. De ők azt is elmondták, hogy kicsi lyukból nagyot csináltam. Ez pedig árulkodás.

Én rájuk még sohasem árulkodtam, pedig nekem is lett volna mit mondjak. Például, hogy reggel nem tettem nekem tízóraira almát, pedig azt úgy szokás. Meg hogy a tegnap kiszaladt a kályhára a tej, az pedig nem szokás. És ha gondolkoznék, még biztosan eszembe jutna valami. Nem baj, mert, ha ma este megint lesz büntetés, és elmarad a mese, akkor holnap, amikor hazajövök, és megkérdezik, „hogyan telt, bogárkám, az óvodában?”, megmondom, hogy „ma nem mesélünk, mert nem érdemlitek meg. Azért, mert nem tettetek tízóraira almát, és pontum”.

Ha én felnőtt lennék, és a gyerekem kidugná a kezét a pizsamanadrág száján, nem küldeném a sarokba, hanem előkeresnék egy olyan pizsamát, amin egy ugyanolyan kicsi lyuk van, és megpróbálnám kidugni rajta a kezemet. Ebben még nincs rosszság, mert az egész csak próbálkozás. Másnap pedig együtt megvarránk szépen a pizsamákat. Este, hogy a gyerekem jól aludjon, kitalálnám neki azt a mesét, amelyikben egy kisfiúnak olyan varázstűje van, amivel minden szakadt ruhát, akármeckora rajta a lyuk, egyetlen öltéssel meg tud varrni.

Rajzoljam-e le a receptet?

Egy nagy titkot tudok, csak hogy azt nem szabad kibeszélni, pedig már sokan tudják. De én akkor se mondom meg senkinek, mert a testvéremről van szó, és ha majd én is szerelmes leszek, nekem is fájni fog, ha ő nem őrzi meg a titkot. Anyuéknak sem kell tudni, hogy Gyuri Gyöngyikével ül egy padban, és Gyöngyike a tegnap megkínálta a tésztájából.

Gyuri jószívű, és azért nekem is hozott belőle egy darabkát. Szerintem ilyet anyu is tud sütni, de Gyuri szerint a Gyöngyié sokkal finomabb volt. Mindegy, ő tudja, mert lehet, hogy ez is a szerelemhez tartozik.

Úgy látszik, az iskola a szerelemmel jár együtt, mert a Gyuriék osztályában még másoknál is előfordul ilyesmi, és azokat is titokban kell tartani. Például ott van Zsolt, aki írt egy levelet Évikének. Ez is a szerelemhez tartozik. A levélben megkérte Évikét, hogy adja neki kölcsön a radírgumiját, mert az övét otthon felejtette. A levél végére pedig azt írta, hogy *köszí*, Évike meg azt válaszolta, hogy *szívi*. Gyuri szerint ebből már látszik, hogy mi a helyzet kettőjük között.

Nem dicsekvésből mondom, de nálunk az óvodában is vannak hasonló dolgok. Nekem Karcsi a barátom, mert megígérte, hogy, ha nagyobbak leszünk, megtanít színi. És lepallta rólam a port, amikor leestem. Egyedül neki árultam el a Gyuri titkát, és megbeszéltük, hogy nem veszünk királykisasszonyt feleségül, mert nálunk az óvodában is vannak lányok.

Én azt gondoltam, hogy Zsókinak udvarolok, mert már a múlt évben is sokszor ültem mellette. Karcsi beleegyezett, hogy jó, akkor ő is Zsókinak fog udvarolni. Azt is megbeszéltük, hogy ezentúl Zsókinak elsőbbséget adunk az ajtónál, hogy menjen előre.

Ma délelőtt pontosan Zsókival ültem egy padban, és megkínáltam azzal a gépkeksszel, amit anyu tízóraira csomagolt, hadd lássa, hogy udvarolok. Zsókinak ízlett, és megkért, hogy rajzoljam le neki a receptet, mert otthon, a nagymamájával együtt, meg fogják sütni. Ebből gondolom, hogy már mi is szerelmesek vagyunk, és az egészet titokban kell tartani. Ezt

megmondtam Zsókinak, és megkérdeztem, hogy kihez akar feleségül menni, Karcsihoz vagy hozzám. Mert előbb-utóbb az lesz a vége. De ő azt válaszolta, hogy kaphat magának más férjet is. Ez nekem majdnem olyan rossz érzés volt, mint az, hogy délután a fogorvoshoz kell menni.

Ha Gyuri hazajön az iskolából, megkérdem tőle, ilyenkor mit szoktak csinálni a szerelmesek? - Mert az nem lenne rendes dolog, hogy én egész délután küszködjek a recepttel, amíg minden lisztet, tojást lerajzolok, Zsóki pedig mást válasszon férjnek, akivel megeszi a gépkekszet.

A leghelyesebb az lesz, ha ma délután mégis fogorvoshoz megyek, Zsóki pedig nyugodtan gondolkozzék azon, hogy kivel is akarja megenni a gépkekszet. Ha kigondolta, hogy együtt esszük meg, akkor már lehet szó arról, hogy lerajzoljam neki azt, ami egy rendes tésztához kell.

Szerkezet csúfondárosság ellen

Én a múltkor még Zsókinak akartam udvarolni és elsőbbséget adni, de közben átalakult a helyzet. Azért, mert Zsóki a tegnap, amikor egy kiscsoportos meg akarta nézni a rajzát, morcosán azt mondta: „Menj innen, te pocok!”

Ha jól meggondolom, feleségkorában is megtörténhet vele a morcosság, és akkor nekem fog ilyeneket mondani.

De Gyurinak is meggyűlt a baja azzal a masnis békával. Mostanában már így hívja Gyöngyikét, mert amikor hasra esett, kikacagta őt, és egy kicsit sem sajnálta, pedig az Gyurinak rossz volt. Ezért hagyta Gyuri, hogy a szünetben Istvánék huzigálják a Gyöngyi copfját, úgy tett, mintha az neki hatszáz lenne. Erre fel Gyöngyi azt merte mondani a bátyámnak, hogy egy pipogya. Ezzel aztán betelt a pohár. Különb is Gyuri az én testvérem, Gyöngyi sértegesen mást, és az vigye helyette azt a nehéz táskát, mert az én bátyámnak a sajátja is elég. Azt hiszi, hogy mert lány, úgy viselkedhet, ahogy éppen akar? Hát abból nem eszik! Ezért határoztuk el, hogy akkor inkább nem is udvarolunk. De ez még nem jelenti azt, hogy egyszer majd nem nősülünk meg.

Az is megtörténhet, hogy ki fogunk találni egy szerkezetet, amivel ügyesen meg lehet mérni, hogy melyik leányban mennyi a csúfondárosság, és hogy azt meg lehet-e szüntetni. Mert ha a feleségünk csúfolódik velünk, és olyanokat mond, hogy pipogya, akkor már minden késő lesz. Szóval nem könnyű dolog a házasság, és mi még sokat kell gondolkozzunk azon a csúfondárosság elleni szerkezeten, mert arra szükségünk lehet.

Ez igazándiból egy kicsit tudós munka lesz, úgyhogy most hosszú ideig nem is fogunk udvarolni, csak gondolkozni. Ha elkészül a masina, akkor kettőt csinálunk belőle. Az egyiket eladjuk sok pénzért, mert biztos a felnőtteknek is jól fogna időnként. A sok pénzen pedig virágot veszünk a következő Nők Napjára. Anyunak, nagymamának, az óvókának és a tancinak. Mindenféle virágot megveszünk, mert ők már kész nők, és nem szoktak csúfolódni.

Az is igaz, hogy Zsóki és Gyöngyi is nők lesznek egyszer, s ha jól meggondolom, a következő Nők Napjáig leszokhatnak már a csúfolódásról. Szóval, ha addig rendesen viselkednek, akkor majd nekik is adunk valami virágfeleséget.

Márciusi igazság

Gyurinak is feltűnt, hogy márciusban nem történik minden igazságosan. Nekünk egyformán kell hogy szeressük édesanyánkat és édesapánkat, még akkor is, ha édesapánk hamarabb felidegeskedik, mint édesanyánk, akivel inkább meg lehet beszélni a dolgokat.

Anyunak március nyolcadikán nemzetközileg megmutattuk, hogy szeretjük, mert vittünk virágot, ajándékot, és egész nap nagyon rendesen viselkedtünk. Ráadásul nemcsak mi viselkedtünk vele szépen, hanem mások is, a munkahelyen, mert még ott is kapott virágot. Mindenki szólt neki, hogy milyen jó, hogy ő nő, mert ez az egész nap az övé, és az egész világon ilyenkor ünnepnap van.

Mi is vígan ünnepeltünk, mert voltak finom falatok, meg tészta, csak a végén szomorodtunk el, hogy milyen kár, mi sohasem lehetünk nők. Amíg felnövünk, még megünnepelnek minket, gyerekeket is nemzetközileg, de ha nagyok leszünk, akkorra már befellegzik nekünk. Belőlünk is csak olyan férfi lesz, mint édesapából, akit soha, de soha nem fognak megünnepelni nemzetközileg. És biztos, hogy ez egy kicsit neki rosszul esik.

Az a helyzet, hogy ő szegény nem tudott gyermeket szülni. Pedig mindent rendesen megcsinál. Pontosan úgy tesz-vesz, mint édesanya, és ezenkívül még pénzt is keres. Megy a piacra is, és van úgy, hogy nagyon finom ebédet főz. Tésztát, azt nem tud sütni, de hát attól még lehetne neki is egy napja.

Gyuri szerint, ha ez másnak nem jut eszébe, hát mi majd rendezünk egy napot, ami csak apunak fog szólni. Kell hozzá néhány vers, egy szál virág és egy egész napi jószág. Hogy mindenki vegye tudomásul a férfinapot, hát szólunk majd a szomszédoknak, a postásnak meg a tejesnek, hogy mondják tovább, akinek csak lehet.

Aznap minden férfinak fognak gratulálni, hogy milyen nagyszerű, hogy ő férfi, és édesapa is láthatja, hogy mi tényleg pontosan egyformán szeretjük a szüleinket. Ha pedig nagyra nőttünk, hát minket is ünnepeljenek meg, hogy essen jól, és legyen nekünk férfiakként is egy napunk, amikor reánk is gondolnak nemzetközileg.

Vonatvezető leszek

Én eddig úgy gondoltam, vagy ezermester leszek, vagy vonatvezető. De ha vonatot vezetek, akkor Gyurinak nem engedhetem meg, hogy odajöjjön a fülkémbe, mert ott nekem nagyon kell figyelni, és nem hallgathatok mindenféle fecsegést.

Ha megéhezem, csak megnyomom az egyik gombot, és máris jön a torta. Mert a vonaton csak tartalmas, jó ételeket kell enni. A tortában pedig minden benne lesz, ami jó az én szerveztemnek.

Gyuri jobban örvendene annak, ha inkább ezermester lennék, és mindennap meghegyezném a ceruzáját. Szerinte, ha vonatot vezetek, akkor anyu a törülköző színéről még hamarabb észreveszi, hogy kezet mostam... Csakhogy én tiszta vonatokat fogok vezetni. Különben is csak azért leszek vonatvezető, hogy egy kicsit több világot lássak, és megtudjam, miért mondják: „mindenütt jó, de a legjobb otthon”, ha máshol is jó.

Később majd messzi tájakra is elmegyek, és onnan gondolkodom a családomra, meg Gyurira. És hogy a szüleim is megtudják a gondolásomat, majd küldök nekik egy vonatfütyöt. Ha nagyon messzire mentem, akkor egy hosszú vonatfütyöt, ha jókedvem van, akkor egy kacskaringósat, ha unatkozom, akkor egy döcögőst, ha meg sok a dolgom, akkor egy szaggatottat, ami kicsi

időbe telik. És ha már kitapasztaltam, hogy milyenek a körülmények a vonaton, akkor a családomat is elviszem, hogy egy kicsit nézelődjenek.

Miközben vezetem a mozdonyt, be-befutok egy-egy állomásra, hogy szalutálhassak a bakternek, ő ugyanis ott fog állni és integetni nekem. Az én vonatomnak nem csak egy mozdonya meg egy kocsija lesz, hanem mindenikből annyi, amennyi kell, úgyhogy jut is, marad is, és mindenki utazhat rajta, ahová akar.

Csak egyszer akarják, amit nem akarnak

Vannak dolgok, amiket egy kicsi gyermekkel nem szabad megcsinálni. Ha megígérnek neki valamit, azt be is kell tartani. Mert ha nem tartják be, akkor olyan erősen kezd fájni a szervezete, hogy rögtön sírni fog. Ezt onnan tudom, hogy a szüleim egyszer-egyszer nekem is ígértek dolgokat, és nem lett belőle semmi.

Gyurinak is pont ez a véleménye, pedig ő már iskolás. Neki is ígértek a múltkor már-nem-is-tudom-mit, majd pedig azt mondták, hogy kifogyott a kereskedelemből. Hát miért nem mentek át egy másik kereskedelembe? Hátha ott van? Csakhogy ők azzal a dologgal befejezték.

A felnőttek mindig azt mondják, hogy vannak körülmények, és azért nem tudják betartani az ígéretüket. Például megígérték, hogy biciklizni fogok, aztán megint a körülményeket emlegették. Pedig tudhatták volna, hogy ma is besötétedik, és amiért vacsorázni, mosakodni meg lefeküdni fogunk, azért még lehet biciklizni.

De az én ötleteimre sohasem hallgatnak.

Úgy tesznek, mintha én lennék a rádió, és már megnyomták volna rajtam a gombot. Ilyenkor kénytelen vagyok felerősíteni magamat, hogy jól halljanak, de akkor már jön a világ vége. Az egyik. Mert ők még nálamnál is hangosabbra csavarodnak, és már nem is beszélnek körülményekről, csak küldenek a sarokba gondolkozni. Éppen a sarokban gondolkoztam, amikor rájöttem, hogy ez mindig pontosan így szokott lenni. Csak hát a gyermek mégis próbálkozik, hátha egyszer másképp lesz.

A másik világ vége akkor van, amikor én teszek úgy, mintha már megnyomtam volna rajtuk a gombot. A folytatás ugyanaz, mint az előbb... De egyszer mért nem állnak ők is a sarokba, hogy gondolkozzanak egy kicsit, és rájöjjenek, hogy az is komoly dolog, amit én mondok.

A múltkor megígértem magamnak, hogy plasztelinből készítek autókat. Akkor meg az volt a körülmény, hogy jó, jó, de a plasztelin beleragadna a szőnyegbe, és legyenek szíves ne ígérgessek magamnak felelőtlenül. Előbb beszéljem meg anyuékkal az ilyen ígéreteket.

De hát anyuék sem beszélnek meg velem, amit kigondolnak. Nem kérdeztek meg például, hogy jó-e a szervezetemnek, ha este helyre teszem a játékokat. Mert én estére mindig nagyon fáradt leszek, csak ingok a lábamon, állni már alig tudok.

Azt pedig nem lehet elvárni egy gyerektől, hogy amikor fáradt a szervezete, akkor kezdjen el dolgozni. Úgysem történik semmi bajuk a játékoknak, mert az ajtó kulcsra van zárva. Különbösen is ők mondták, ne féljek, sem betörő, sem boszorkány nem tud bejönni. Akkor meg mi értelme van az egésznek?!

Azt ismételtetik, higgyem el, a javamra válik, ha úgy teszek, ahogy mondják. De a nagyok miért nem hiszik el, nekik is jó lesz, ha egy icipicit megengedik, hogy ne úgy legyen, ahogy ők akarják?! Mert egy kicsi gyerek mindig akar valamit, csakhogy ők azt elfelejtik.

Van egy jó ötletem: csak egyszer akarják, amit nem akarnak, és akkor, amit én csinállok, mindenkinek jó lesz...

Mitől lesz az ember kovász?

Gyuri jobban tenné, ha nem beszélne olyan sokat. Azért van elől két nagy lapátfoga, mert egyfolytában nyitva a szája, és a szervezete így védekezik, hogy kevesebb hideg levegő áramoljék belé. Akkor is beszél, ha vaj van a fején, és a szóbeszédével engem is beránt a csávába. Mért kellett a tegnap bölcsködni, hogy ő milyen hős volt, mert egy pisszet se mondott, amikor a térdéről lejött a máz és a sípcsontjára bog nőtt? Anyuék is kíváncsiak lettek, hogy hol esett hasra, amiből kiderült, hogy ott járt, ahol nem kellett volna. Mert ugye a szekrény felső polcára ő nem rakott fel semmit, s akkor nincs ott keresnivalója.

S a szék persze hogy kibillen alóla, ha ott turkál, ahol nem kéne. Mert ő a fejébe vette, hogy valahol meg kell lennie a mi téli kesztyűnknek, amivel bokszeccset lehet vívni, és ha azzal engem szájon vág, nekem nem is fog fájni.

Az már nekem jutott eszembe, hogy a téli holmikat anyu biztos messzire tette, mert tél óta sok idő telt el, az is lehet, hogy a szekrényben vannak legfelül. Gondoltam, ha Gyurinak sokat kell keresgélennie, akkor majd nem lesz idő kipróbálni a fájás nélküli szájonverést, mert közben még történhet valami.

Hát az történt, hogy felbillent a szék. Gyuri hősiesen leesett és egy virágvázából kifolyt a víz, mert darabokra tört. De ha a bátyám nem jártatja megint fölöslegesen a száját, és az egészhez nem teszi oda, hogy igen, de Öcsi mondta, akkor nem sül ki végül, hogy minden rosszban én vagyok a kovász.

Ez nem igazság. Miért csak a felső polcért lesz kovász az ember és a bokszesztyűért nem? Először volt a bokszesztyű, s csak utána jött a felső polc. Őt mindenki sajnálta a csupasz térdéért meg a bogért a sípcsontján, de engem nem, pedig nekem is rosszul esett, hogy sokkal több bünt kentek rám, mint amennyit kellett volna.

Elhatároztam, hogy nem is adok több tanácsot Gyurinak, mert akkor legalább ha rosszul sülnek el a dolgok, máshol keresik a kovászt, és nem pont nálam.

Tojásba zárt boszorkányok

Azt mondja Gyuri, hogy van nekem egy láthatatlan mesetarisznyám, amiből bármikor elő tudok kotorni egy történetet.

A múltkor például Gyuri elment tojást venni, de a tízből, amit vett, csak hét maradt meg tojásnak. Hát ennél nagyobb dolgok is történtek már. Mert olyan is volt, hogy három nádszálba három tündérleányt zártak. Megtörténhet, hogy abba a három tojásba is el volt dugva valami, még az is lehet, hogy igazi boszorkány. A boszorkányok pedig addig kéri-csélétk a bátyámat, és ígértek neki fűt-fát, csokoládét meg biciklit, amíg Gyuri kiszabadította őket. Valószínű azt is megfogadták, hogy ezentúl jó boszorkányok lesznek, és a mi kívánságainkat teljesíteni fogják. Néhány tojást még én is felbontottam, hogy véletlenül nehogy bent felejtődjön egy boszorkány, de semmit sem találtam.

Akkor Gyuri a markomba nyomta a csepegő zacskót, hogy én adjam oda anyunak, mert ő csak három tojást tört el, de én hetet. Azt mondta, neki mindegy, mesélhetek, amit akarok. Én akkor már éppen semmit sem akartam, de anyu nagyon kíváncsi volt. Úgyhogy végül csak elmondtam anyunak, hogy ezentúl nem kell mosogatnia meg vasalnia, mert ezeket mások végzik el helyette, sőt lesz versenybiciklink is. És ez a sok jó, mind abból a három tojásból származik, amit Gyuri feltört. Én pedig csak azért törtem fel a másik hetet is, nehogy véletlenül elszalasszunk egy boszorkányt.

Úgy látszik, anyu megértette, hogy miről van szó, és egészen boldog volt, hogy a tojásvásárlás így alakult. Ünnepelesen gratulált, hogy milyen nagyszerű boszorkányokra bukkantunk, s mert éppen ebéd után voltunk, megbízott minket, hogy felügyeljünk, amíg a boszorkányok elmosogatnak, így maradtunk mi Gyurival a konyhában.

Vártunk egy ideig, hátha mégis megérkezik valamelyik boszorkány, amelyik mosogatni fog, de nem jött. És hogy ne rontsuk el az anyu nagy örömét, hát elmosogattunk mi ketten. Mondhatom, megérte. Mert anyu a boldogságtól nem is vette észre, hogy nem egy igazi boszorkány törte el a kistányért.

Kételtű papírsárkány

Gyuriéknál az osztályban sárkány-divat van, és ezért elhatároztuk, hogy mi is készítünk egy óriási, kételtű papírsárkányt. Azért lesz kételtű, hogy ne csak a levegőben tudjon repdesni, hanem, ha vízbe pottyán, hát ott is boldoguljon. Hosszú zsinagon feleresztjük a magasba, és a farkára bogozunk egy kötélhágcsót. Ez azért kell, hogy ha kedvünk támad látogatóba menni a sárkányunkhoz, felmászhasunk hozzá. Az is megtörténhet, hogy tudományos szempontból megyünk látogatóba. Éppen ezért fel kell hogy szereljük a sárkányunkat kényelmes ülőhelyekkel, távcsövekkel, rágógumikkal és egyéb finomságokkal. Ha pedig valaki majd meg akar zavarni abban, hogy fentről tudományosan gyönyörködjünk a tavaszi világban, akkor mi nem fogunk tétovázni, hanem gyorsan felhúzzuk a spárgalétrát.

Gyuri szerint mindenre kell számítani, még arra is, hogy a magasban összetalálkozzunk a fiúkkal az ő osztályából. A baj Gyuri szerint akkor fog kezdődni, ha Laci is felsárkányozza magát, mert biztos, hogy ő nem a gyönyörködésért mászik fel a spárgalétrán, hanem azért, hogy a mások orra alá borsot törjön. Csakhogy ez neki nem fog sikerülni, mert a mi sárkányunk, ha kell, még tüzet is okád majd.

De mi nem a tűzokádásért mászunk fel oda, hanem, hogy végre jól láthassuk: igaza van-e Laura néninek, aki azt mondta, most virágtenger az egész világ, csakhogy ez a házaktól nem vevődik észre.

Ha kiderül, hogy Laura néninek igaza volt, mi nem fogunk odafent habozni, hanem a kételtű sárkánnyal belecsobbanunk, és tudományosan megfigyeljük, hogy úszkálnak-e a virágtengerben virághalacsák.

Gomba, béka és egyebek

Nagyon jó, hogy végre itt a gomba időszaka, és lehet gyűjtögetni az erdőben. A múlt vasárnap mi is voltunk. Elöl ment nagymama, mert ő már ránézésből is tudta, melyik a mérges gomba és melyik nem.

A legjobban azt szerettük, hogy ott olyan hangosan kiabálhattunk, ahogy csak kifért a torkunkon mert nem volt a közelben Róza néni a csend idejével. A kiabálás különben is szükséges volt, nehogy elveszítsük egymást. Igaz, Gyurit úgysem lehetett volna elveszíteni, mert neki édes a vére, azt pedig a hangyák is szeretik...

Először azt hittem, valaki bántja az én testvéremet, azért visítozik. De kiderült, hogy az egész csak azért volt, mert megállt, és a hangyák mindjárt csipdesni kezdtek. Hát ezért jött rá olyan hirtelen a menés, és ezért nem akart leülni tízóraizni. Óbégatott, hogy haza akar menni, mert neki ebből az erdőből elege van, még akkor is, ha csak az előbb érkeztünk meg.

Evés után alig léptünk néhányat, a bozótból máris előkerült valami gomba. Sokfélét láttunk; volt olyan, amit komolyan kellett venni, és olyan, amelyikre rá sem szabadott nézni. Én például leginkább kékhátút találtam, ami zöld volt. Csak hát nem úgy hívják, ahogy kinéz.

Gyurinak csak bolondgombákhoz volt szerencséje, ezért inkább kavicsokat gyűjtögetett. De nem akármilyent, hanem varázskavicsot. Azért voltak varázskavicsok, mert ha az ember összeütögette őket, rögtön megtalálta a nagymamáját, aki a szomszéd bokorban gombászott.

Találkoztunk egy nagyon értelmes kecskebékával is. Éppen úgy volt kirajzolva a szeme, mint Laura néninek, csak hogy sokkal jobban tudott ugrálni. Azért tartottuk értelmesnek, mert egyáltalán nem esett pánikba attól, hogy velünk találkozott. Igaz, mi is igyekeztünk kedvesen nézni rá. Így nézelődtünk egészen addig, amíg neki ugorhatnékja lett, és eltűnt a bozótban.

Lehet azért, mert érezte, hogy jön a vihar. Ugyanis alig tűnt el, két fekete felhő összeütközött, és akkora zajt csapott, hogy azt se tudtuk, mit csináljunk. Mert mi csak a múltkor számítottunk zivatarra, amikor a nagymama térde nyilallott. Mindenesetre alaposan megáztunk, de nagyit azt mondta, nem baj, mert a gombák is az esőtől nőnek.

Amikor hazaértünk, csuromvizesen az ajtófélfához álltam, hogy lássam, mennyit nőttem az esőtől. De az eredményt nem tudhattam meg, mert szüleim nem a fejem búbját nézték, hanem a tócsát, ami a cipőm alatt lett. Szerintük erre nem volt szükség. Végül csak belátták, hogyha a nagymama térde idejében nyilallik, mindez nem következik be.

A fáról lepotyogni tilos!

Ki nem állhatom, hogy a szomszédék Ferikéje mindig nagyobbakat akar mondani, mint én. Mi a múltkor megint voltunk gombászni, és meséltem neki, hogy az erdőben ezt meg azt találtunk. Ő erre rögtön azt mondta, hogy ők még több ezt meg azt találtak, és ráadásul egy olyan óriási gombát, hogy amikor nyári zápor jött, beálltak alája, és egy csepp eső sem esett rájuk. Hát ha olyan nagyra nőtt az a gomba, akkor biztos bolondgomba volt, mondtam én, de ő erősítette, hogy nem, mert miközben a nyári zápor esett, ők még beszélgettek is a gombával.

Itt már gyanús volt nekem, hogy Ferike csak bölcsködik. Azért mondtam neki, hogy nem baj, mert ha nagy leszek, egy automata erdőt fogok csinálni, és abban gombnyomásra jön a nyári eső. Csakhogy Ferike akkor már nem bölcsködött tovább, hanem el akarta rontani a kedvemet. Azt mondta, mire én nagy leszek, az erdőt is lebontják, mint a szomszédságunkban a kicsi házakat. Egy nagy bulldózer fog átdübörögni rajta, a fákat kidönti, a gombák helyén pedig sörösüveg dugók lesznek, amivel a gyerekek pinkáznak majd.

Nekem ez nagyon rosszul esett, mert akkor hol fog lakni a kecskebéka, és hová tesszük a madárkának a fedeles dobozt? - De Ferike csak vigyorgott, és ez engem felidegesített. Egyszer s mindenkorra megmondtam, hogy az én édesapám ezermester, tehát mindent meg tud csinálni, még akkor is, ha nem mindig jön neki. Még erdőt is, ha éppen az hiányzik. De akkor már azzal jött elő Ferike, hogy az ő apukája is ezermester, és bulldózerrel is tud csinálni, azzal pedig le lehet taposni az én apukám erdőjét.

Most már Gyurira is haragudtam, mert ő mindig máshol van, nem ahol kellene, és nem segít nekem, hogy megvédjük a mi közös édesapánkat, aki egy csomó mindent tud még csinálni, csak nekem hirtelen nem jut az eszembe. Tiszta szerencse, hogy legalább a Ferike apukája éppen jött, és én mindjárt megkérdeztem, hogy ő mit szeret jobban, az erdőt vagy a bulldózerrel? - Kiderült, hogy a csendet és a békességet. Meg hogy van egy javaslata: a ház mögül azt a három szilvacsemetét, amik az elhajigált magokból nőttek ki, ültessük át jobb

helyre, mert ha tovább szaporodnak, akár szilvaerdőnk is lehetne. A legszebb pedig az volna, ha a környék összes gyereke oda járhatna fára mászni, és szilvát csemegézni. Csak arra kell majd ügyeljünk, hogy az érett szilva helyett nehogy gyerekek potyogjanak le a fákról. De ez sem lesz nagy dolog, mert kiteszünk egy táblát az erdő szélére, és ráírjuk, hogy:

A FÁRÓL LEPTYOGNI SZIGORÚAN TILOS!

Gyerekváros - csak gyerekeknek

A felnőttek sem tudják mindig, mi igaz és mi nem, csakhogynem lehet rájuk szólni.

Ha apu megkérdelem, igaz-e, hogy én egy óriási gyerekvárost fogok építeni, ha nagy leszek, azt mondja: igaz. Jó. De akkor nagymama miért mondja, hogy ki tudja, megérjük-e azt, fiam? Hát ha nem egészen biztos, akkor miért igaz? - Vagy igen, vagy nem, mert nekem tudnom kell, hogy a gyerekvárosra nők fel vagy valami másra. Gyurival úgy képzeltük el, hogy egy szép kis tisztáson, fadarabokból házikókat építünk, és a gyerekekkel kiköltözünk oda. A felnőttek csak néha jöhetnek látogatóba, mondjuk hétfőn, más napokon tilos.

A gyerekvárosban mindent a gyerekek fognak készíteni: házat, autót, villamost, földalatti buszt, még földfeletti is, és semmiért sem kell majd fizetni.

A város központjában lesz egy tábla, amire ráírjuk, hogy nálunk mi a szabály. Aki nem viselkedik szabályosan, azt megbüntetjük. Idegesen beszélünk vele, és kiküldjük a gyerekváros szélére. Vagy egyszerűen nem engedjük, hogy azt csináljon, amit szeretne, és már ez is büntetés lesz neki.

A mi városunkban parkok lesznek, meg sok gyümölcsfa, amikre fel lehet mászni, mert a fákkal egyszerre létrák is fognak nőni a földből. Az apróságoknak földön fekvő fát ültetünk, hogy akkor se tudjanak lepotyogni, ha éppen kedvük szottyanna rá.

Biztos a szülők is fognak örüdni, hogy a gyerekeik jó helyen, boldogan élnek. Csak azért nem engedjük be őket, hogy olyan felnőttek ne jöhessenek oda, akik azt hiszik, hogy a gyerekek csak arra valók, hogy örökké figyelmeztessék őket.

Nálunk sokkal több minden lesz szabad, mint otthon. És ha valami nem sikerül, azt meg lehet próbálni még egypárszor, mert ott senki sem lesz ideges, még akkor sem, ha valami elromlik.

A gyerekvárosban lesz egy játékövezet, ahol egyenesen olyan játékokat árulnak, amelyeknek egy kicsi hibájuk van. Azért, hogy ne is kelljen vigyázni rájuk, csak játszani velük. Egy másik üzletben pedig csak olyan ruhát árulnak, amin sem a pecsét, sem a szakadás nem vevődik észre. A vízvezetékek csapjából málnaszörp fog folyni, a kerítések plasztelinből készülnek, hogy aki gyurmázni akar, az törhessen egy darabot. A tócsákban annyi lesz a víz, amennyit csak akar az ember, s akinek kedve tartja, nyugodtan belecaplathat, mert a gyerekvárosban ez így lesz szabályos.

A mi autóbuszunk

Vasárnap találtunk egy autóbuszt a Bükkben.

Már rég elveszhetett, mert minden kereke hiányzott, s az ablakán nem volt üveg sem. Az ajtók is csak fityegtek, az ülések hiányoztak. Még szerencse, hogy megmaradt a kuplungja és a sebességváltója. Gyuri azt megpróbálta mozgatni, hogy a nagy busz egy kicsit térjen magához. Rögtön hallani lehetett, hogy a hasa alatt kotyog valami, de nem látszott semmi, mert a fű

mindent benőtt. Még a gázpedál helyén is csak kóró volt. Én már azon sem lepődtem volna meg, ha a kismadár fészke is valahol ott van az ülések helyén. De nem volt, hiába néztünk utána.

Mindenesetre elhatároztuk, hogy ezt a jó nagy buszt megtartjuk magunknak, ha már csak úgy elhagyták, mint valami ócska cipőt. Gyurival szépen le fogjuk mosni, kiséperjük, és kiássuk a földből. Veszünk neki új kerekeket, lámpát és egyebeket. Ha kész van, gyerekeket ültetünk be, és kirándulni visszük őket. Bársonnyal fogjuk bevonni az üléseket, és a buszban lesz bábszínház meg cukrászda is. Ha valaki unatkozik vagy éhes, csak odamegy, és kér szépen a nénitől valamit.

De lehet, hogy nem is viszünk kiszolgáló nénit, mert Gyöngyi olyan ügyes, hogy ő egyedül is ide tudja adni a csokoládét vagy a tésztát.

A fontos, hogy a buszt valahogy hazavigyük, csak nem lehet még tudni, hogyan. Egy drótkerítés van mellette, a másik oldalon meg egy mocsár, úgyhogy nagyon viszontagságos út vezet hozzá.

Arra is gondoltunk, otthon nem fogják elhinni, hogy nekünk már igaziból van egy buszunk. Éppen ezért Gyuri az egyik megkezdett részből letört egy kicsi darabot.

Ezt szabad volt, mert már mások is törtek, és ha ez a *mi* buszunk, akkor igazán senki nem szólhat azért, hogy abból egy darabocskát hazaviszünk emlékebe.

Szeretettel gondolunk a szürke macskára

Elhatároztuk, mert anyuék is mondták, hogy jó lesz, ha írunk egy levelet Irénke néninek, aki kimaradt a nyári vakációnkból.

Most mind tervezgetjük a levelet, s az lesz a legjobb, ha Gyuri betűkkel írja, én meg rajzokkal. Így legalább szép lesz, s minden ráfér egy papírlapra.

Először azt kell megírjuk, hogy sokat gondolunk Irénke nénire, mert nagyon szeretjük őt is meg az almás tésztáját is. És akkor is süssön, ha mi nem vagyunk nála, nehogy elfelejtse, mint Böske néni a vargabéles receptjét.

Ugyancsak szeretettel gondolunk a szürke macskára, amelyik, ha nem is fog egeret, de a halat, amit mi fogunk, biztosan megeszi, mert a halért minden macska rajong.

Máris meg lehet neki mondani, hogy jövőre egészen biztos eszik halat, mert mi nem teketóriázunk, hanem odamegyünk halászni, és minden éjjel Irénke néninél alszunk.

Az is jó, hogy ott van szénapadlás, ahol sok mindent ki lehet gondolni. A jövő nyáron, amikor ott leszünk, azt a padlást berendezzük műhelynek. Gyuri egy papírra rá fogja írni, hogy „Ebédszünet”, s minket ne zavarjanak. Ott aztán reggeltől estig megépítjük azt a csodálatos repülőgépet, amit olyan régóta kívánunk magunknak. Ha készen leszünk vele, akkor szépen beleülünk, és a padlásról hazarepülünk anyuékhoz.

Ez a tervünk annyira tetszett, hogy meg is kértük apuékot, inkább szóval mondják el Irénke néninek a levelet, hogy ne kelljen olyan sokáig várjunk a repüléssel. Apu úgy nagyjából megértett minket, és szombaton már utazunk is. Csak egy kis probléma van. Mielőtt a repülőt elkészítjük, meg kell győződjünk arról, hogy a padlás nincs-e túlságosan magasan, és a fű elég puha-e ahhoz, hogy ha a gép véletlenül lefelé indulna, ne potyoljuk össze magunkat.

Az evést télen sem hagyom abba

Most, hogy itt van már az ősz is, nagyon jól látszik, milyen sokat nőttem, mert a tavaszi nadrágom jóval felülmúlta a bokámat. Gyuri csak alig nagyobb, mint én, és ha lábujjhegyre állok, ő meg összeroskad, akkor ezt nem is lehet észrevenni.

Kár, hogy a magassághoz nem lehet felvinni az éveket is. Ha lehetne, akkor én nem az első osztályba iratkoznék, hanem Gyurival együtt a harmadikba. Ez anyuéknak is jól fogna, mert akkor két egyforma nagy gyerekük lenne, és egyforma biciklit lehetne vásárolni mind a kettőnknek. Ugyanakkora egyenruhánk lenne, egyforma táskánk, és még sok más egyéb egyformaságunk.

Ha ez így lenne, akkor az is megtörténhetne, hogy nem én kéne kitegyem az ajtó elé a tejesüveget, hanem Gyuri, és nem ő menne el vásárolni, hanem én. Nem Gyuri kapna először a tortából, azért, mert nagyobb, hanem egyszerre adnának mindkettőnknek, mert egyformák vagyunk.

Mondták, ha sok paradicsomot, paprikát és tökfőzeléket eszem, akkor Gyurinál is nagyobb leszek. Mert ő a zsíros kenyeret meg a tésztát szereti inkább, attól pedig csak széltében lehet nőni, de felfelé nem. Ha már olyan nagyra nőttem, mint édesapám, akkor nem is az iskolába iratkozom be, hanem egyenesen az irodába. Lehet, hogy ott fizetést is fognak adni, amiből majd kapnak anyuék is, hogy mikor a számlákat hozzák, ne kelljen olyan sokfelé keresgéljenek. Ami megmarad a fizetéséből, abból egy varázspálcát vásárolok, és mindent előhókus-pókuszolok, amire csak szükségem lesz.

Anyu szerint az automata mosógép többet ér a varázspálcánál. Csakhogy a mosógéppel nem lehet varázspálcát csinálni, de varázspálcával mosógépet igen. Még automata cipőfűzőt és inggombokat is, sőt mindent, amire szüksége van a szemünknek és a szánkknak.

Csak az a baj, hogy most jön a tél, és a piacon nem lesz több paradicsom meg paprika. Akkor pedig nem biztos, hogy továbbra is ilyen gyorsan tudok nőni. Mindenesetre az evést télen sem hagyom abba, tavasszal pedig újra nekirugaszkodom.

Ki állítja sarokba a nénit?

Most már biztos, hogy megyek iskolába, mert a tegnap beírtak az első osztályba, és utána megvettük az egyenruhát. Csak az nem volt szép az egészben, hogy az elárusító néni, amikor mi kérdezősködtünk, mind mással traccsolt, ránk még csak fittyet se hányt.

Én egy mukkot se szóltam, de anyu egy idő után beszélni kezdett hozzá. A néni még akkor is úgy tett, mintha ott se volnánk. Pedig még sokfelé lett volna vásárolnivalónk, de ő ezt nem akarta tudni. Ettől anyu felhangosodott, és pont úgy szólt rá, mint ahogy velünk szokott beszélni, amikor nem figyelünk oda.

De ettől már a néni is kiabált, pedig úgy lett volna helyes, ha hallgat és gyorsabban végzi a dolgát, ahogy mi szoktuk ilyenkor Gyurival. Még szerencse, hogy nemcsak visszakiabált, de adott egyenruhát is, mi pedig szomorúan elmentünk füzeteket vásárolni. Hiába kérdeztem anyut, hogy lesz-e, aki a nénit sarokba állítsa, és elvegye tőle a legkedvesebb holmijait, ő sem tudta. Úgy látszik, hogy a felnőttéssel egy csomó minden szabad lesz, amit addig nem lehetett.

Még jó, hogy a füzetes néni legalább kedves volt. Tőlem még kérdezősködött is, és egy gyönyörű szép ceruzát adott ajándékba, amit anyu rögtön ki is fizetett.

Ha itt is csúnyán beszélnek velünk, akkor én el sem mentem volna az iskolába. Mert azt ki nem állhatnám, hogy a tanító nénim ne legyen éppen olyan kedves, mint az óvóka volt. Inkább elbujdosok egy messzi padlásra, ahonnan semmi pénzért elő nem jövök, csak ha kedves szóval hívogatnak, és minden kérdésemre tisztességesen felelnek.

Mi is fáradozunk a szülőkért

Holnap megyünk iskolába, de addig még pénzt szeretnénk keresni.

Elhatároztuk, hogy nyitunk egy üzletet, egy olyan bódéfélét, és arra ráírjuk, hogy nagyon szívesen árulunk mindenkinek akármit.

Már megvan a jóváhagyásunk is, mert anyu azt mondta, hogy csináljunk, amit akarunk, csak neki hagyjunk békét, mert sok a dolga.

Békét is fogunk hagyni, csak egyszer még azt engedje meg, hogy a szekrényből az ócskább holmikat kiárusíthassuk. Mert úgyis jön a tél, és akkor már nem lesz szükség a vékony nyári ruhafélékre.

Az sem lesz baj, ha egy-egy kis hibát találunk valamelyik holmin. Majd szépen kijavítjuk, és a vásárló észre sem fogja venni, hogy nem vadonatújat vásárolt. Az udvari lakóknak ingyen árulunk, ők még a savanyú cukorkánkból is fognak kapni egy-egy szemet, hogy lássák rajtunk a kedvességet. Egyelőre egész nap jöhetnek az üzletünkbe, mert zárórát csak lefekvéskor tartunk, vagy ha már minden holmit megvásároltak.

Szerencse, hogy a mi szüléink nem olyanok, mint a Zoli szülei, akik mindent elrontottak a gyermekeik üzletében. Mert a nyáron Zoliék egy hűsítőboltot csináltak, és kiírták a kapura, hogy CUKRÁSZDA. Amikor pedig jött egy fiú egy lánnyal, hogy beüljenek a Zoliék üzletébe, és iganak egy jó hűsítőt, akkor a nagymama nagy veszekedéssel elküldte őket. A címtáblát letépte a kapuról, s Zolit a sarokba küldte, hogy ott szégyellje magát ezért a disznóságért.

Pedig Zoli csak azt szerette volna, hogy a nagy melegben egy-egy pohár jó hideg vizet adjon az embereknek, és a pénzből egy repülőt vegyen a szüleinek. Mert a levegőben nincs zebra meg stoplámpa, és ha siet az ember, nem kell minden pillanatban megállni valamiért.

Mi, ha sok pénzre árultunk már, akkor valami drága dolgot fogunk vásárolni belőle anyuéknak, lássák: nemcsak ők dolgoznak egész nap értünk, de mi is fáradozunk miattuk.

Ha lesz eredménye a fáradozásunknak, ha nem, akkor is jó.

Az anyuék fáradozásainak sem látszik mindig az eredménye, pedig az is megvan valahol. Akárhogy lesz, holnap úgyis megyünk már iskolába, de nagymama szerint annak is csak később lesz eredménye. A sok minden között lehet azt is megtanuljuk, hogy kell készíteni az üzletet, hogy az ember ne várja hiába a vásárlókat.

Igenis nem vagyok szerelmes!

Ki nem állhatom az elfuserált dolgokat. Az a buta Klárka mindig elfuserálja a köténye megkötését, és lóg hátul a két pántja. A tegnap segítettem neki, mert már nem bírtam nézni a tökéletlenségét, erre Zsófi kijelentette, hogy igen, mert én szerelmes vagyok Kláriba.

Hát nem is vagyok, mert ő nemcsak fuserál, de buta is. Összevissza húzza a betűk szárát. Még oda is húz vonalat, ahol üresség kell hogy legyen. Nála a hármaskor mindig hátrafelé néz, nem előre. És a kezét is néha összecszeréli, s a ceruzát nem abba teszi, amelyikbe kellene. Úgyhogy

nincs miért szerelmesnek lenni belé. Egyedül csak énekelni tud, úgy hogy az még a tancinak is tetszik, mi meg is kellett tapsoljuk. Szaladni is elég jól tud, de amikor akarom, én utolérem. Ki is gondoltuk Jóskával, hogy az egyik szünetben én leszek a királyfi, ő pedig az inasom, és elfogjuk a lányokat. A másik szünetben pedig cserélünk.

Ezt a lányok is szeretik, úgyhogy nem is kell erősen szaladni, hamar meg lehet fogni őket. Ez egy jó játék. Tibiék is rögtön ezt akarták játszani, de úgy, hogy tőlünk kiszabadítják a foglyokat, mi pedig keressünk másokat magunknak. Csakhogy nekik is mindig Klárika kell fogolynak, Zsófiék pedig haragusznak ránk, amiért őket nem ejtjük fogságba. Hát azért nem, mert nincs rá kedvem.

Lehet, csak azért találta ki, hogy én Klárikába szerelmes vagyok, hogy őt is kergessük és fogjuk meg. Hát attól még nem szerelmes valaki, ha megkötí egy kislánynak a kötényét. Különb is már leszakadt az egyik pántja. Jóska, amikor Klári ki akart szabadulni, belekapaszkodott, és nem engedte el csak akkor, amikor az egyik pánt a markában maradt.

De Klárika nem sírt, mert bátor kislány, és úgy néz ki, hogy otthon fel fogják varrni neki. Ha felvarrják, ha nem, biztos, hogy tőlem nyugodtan lóghat, mert többet nem kötöm meg.

Zsófi pedig ne kerüljön elém a sorban, mert neki a két copfját fogom összebogozni, s akkor elmegy a kedve attól, hogy engem szerelmesnek csúfoljon.

Visszajövünk - majd ha fagy!

Gyuriéktól a tegnap megkérdezték, hogy mik lesznek, ha majd nagyok lesznek. De Gyuri hirtelenjében még nem is gondolt erre. Úgyhogy délután megbeszéltük, mind a ketten gesztenyesütőnek megyünk. Akkor pedig hiába lesz kinn nagy hideg, mert mi befűtünk a kicsi kemencénkbe, az meg rögtön duruzsolni fog.

Anyuéknak sem kell majd többet aggodalmaskodniuk, hogy „drága Öcsi meg Gyuri ma nem is voltatok a friss levegőn”. - Mert mi egész nap ott fogunk üldögeálni meg álldogálni. Ha pedig megéhezünk, elropogtatunk egy-két gesztenyét. Gyuri kigondolta, hogy én leszek a kemencefelelős, mert a kicsi gyerekek könnyebben meghűlhetnek. Ő pedig a gesztenye körül fog majd ügyeskedni. Ha más gyerekek jönnek, és kívánnák a gesztenyét, hát csak nyugodtan egyenek, mert a mi kemencénkben sohasem fagy ki.

A felnőtteknek is adunk belőle, ha már nagyon nyalják a szájuk szélét. Lesz majd egy nagy táblánk, amire Gyuri olvasható betűkkel rá fogja írni, hogy: *aki a gesztenyét szereti, rossz ember nem lehet.* - Ha a felnőttek kiböngészték ezt, akkor rögtön sorba állnak, mi pedig nyomunk a markukba egy-egy meleg gesztenyét, mert akkorra kint már nagy hideg lesz. Tavaszra pedig mind egy szemig elosztogatjuk, és akkor Gyurival együtt hosszú utazásra fogunk felkerekedni.

A pénzből, ami összegyűl, veszünk egy pejcsikót, mert termetre az talál hozzánk. Szépen felülünk a hátára, és megmondjuk neki, hogy a gesztenyeerdőbe vigyen minket, mert egyszer majd megint jön a tél, és mi nem hagyhatjuk az embereket sült gesztenye nélkül. Amíg odalesszünk, a kemencére egy nagy táblát akasztunk, és ráírjuk:

SZÜNET, BESZERZÉSI ÚTRA MENTÜNK!

Majd ha fagy és hó lesz nagy, megint befűtünk a kemencénkbe, mert hiába a szánkózás, a sízés, sült gesztenye nélkül unalmas a tél.

Végre nagytakarítás

Az volt a nagy szerencse, hogy az én tanító nénimnek gyűlése volt, és otthon maradtam, meg hogy a Gyuri tanító nénijének nem volt gyűlése, és a testvérem nem maradt otthon. Nálunk nagytakarítás volt...

Gyuri még nem tud tisztességesen rendet csinálni, csak rendetlenséget, úgyhogy neki most nem sok hasznát vette volna a családunk.

De nekem igen, mert az égvilágon mindent le kellett szedni onnan, ahol volt, és máshova kellett tenni. Azután meg máshonnan kellett leszedni, és odatenni, ahol volt. Közben végig én voltam a fő hordozó. Mindenfélét kellett hogy hordozzak: törlerongyot, kicsi széket (ezt fél kézzel vittem), személtapátot, apuzoknit, cserépvázát, ajtókilincset. Az ajtókilincset valószínű Gyuri szerezte, de hogy honnan, azt nem lehet tudni, mert a mieink mind egy szálig a helyükön voltak.

Nagytakarításkor látszik meg igazán, hogy ki milyen erős és ki milyen alapos. Gyurin sajnos nem látszott, mert az ő tanító nénijének nem volt gyűlése. De rajtam jól észrevevődött, mert a legkucoribb helyet is kitakarítottam. Például a kicsi ágy alsó sarkát. Jó is volt, mert sok fontos dolog került elő onnan. Ott találtam meg a C-vitamint, amit Gyuri kellett volna hogy elszopogasson, amikor náthás volt.

Ugyanott leltem még egy gyöngyszemet a nagymama nyakláncából, amit réges-régen én tettem tönkre, de nem akaratból. Azt hittem, hogy az ő nyaklánc is visszaugrik, mint a gumis nyakkendő, de nem ugrott vissza, csak szétgurult. Kerestük is három egész napon át, de nem találtuk meg mindegyik gyöngyöt, és amikor nagymama felfűzte, olyan rövidecske lett a lánc, mint a kurta malac farka. Ezután sokszor találtunk gyöngyöt, akkor is, amikor nem kerestük. Volt a párnahuzatban, a padlórepedésben, a Gyuri csizmájában kettő, de azt én tettem oda. Már azt hittem, hogy kifogytak a gyöngyök a lakásunkból, amikor az utolsó előkerült hírmondónak. Nagyon megörvendtem neki, odaadtam nagymamának. Ő szintén azt mondta, hogy nagyon örvend neki, de kidobta a szemétkébe, mert szerinte már elég volt a nyaklánc-meséből.

Mindenesetre gyönyörűen felforgattunk mindent, és miután kipucoltuk a dolgokat szobából, jött a seprés. Még a plafonon is seprtünk, pedig ott nem szoktunk jární. Csakhogy Télapóról sohasem lehet tudni, hová néz, és hol lát mulasztást.

Szüleim délben már nagyon várták, hogy nyugalomba és tisztaságba vonuljanak. Ez délutánra be is következett, olyan csillogó rendet csináltunk, hogy csak az hiszi el, aki látja.

Még tiszta szerencse, hogy otthon maradhattam, mert nálam nélkül nem is tudom, és édesanyámék sem tudják, mikor lett volna vége a nagytakarításnak.

Csak egy kicsi bökkenő adódott, mégpedig a játékszekrényünkkel, mert ott is rendet kellett volna csinálni. De én úgy gondoltam, maradjon valami Gyurinak is, hogy ne mondhasa, minden dicséretet magamnak akarok. Végül pontosan úgy lett, ahogy gondoltam, mert a játékszekrényért őt dicsérték meg.

Bizony, nálunk olyan hét országra szóló nagytakarítás volt, amilyennek Hencidától Boncidáig nem találni párját.

Értsünk szót Téalapóval

Most volt a Téalapó-járás, de mi Gyurival nem így képzeltük el. A testvérem érthetően megírta, hogy mi mind a ketten nagyon jók voltunk, és nagyon ügyesek, úgyhogy annál különbet már elképzelni sem lehet. És kértünk szépen korcsolyát meg tehervonatot. Ezek után pedig Téalapó betett a csizmánkba holmi cukorkát, virgácsot meg valami vacak autókat, amire nekünk nem is volt szükségünk.

Anyuék mind magyarázták, hogy így szegény Téalapó, meg úgy szegény Téalapó, de ha egyszer Andrisnak tudott vinni tehervonatot, akkor nekünk is hozhatott volna. Csak hát biztos Andrist jobban szerette, s az is lehet, hogy nekik régi ismerősük, azért vitte oda azt a vonatot. Ezért határoztuk el Gyurival, hogy mire megint jönni fog, addig valahogy mi is megismerkedünk vele.

Ahogy a képeken látszik, már elég öreg. Meg is kérdeztük nagyit, hallott-e Téalapóról, mire ő elárulta, hát hogyne, még gyermekkorában. Ebből mar lehet következtetni arra, hogy találkoztak is. Az is megtörténhet, hogy egy óvodába jártak, mint én Emőkével. Ha én Emőkével akkor is találkoznék, amikor már nagy a szakállam, biztos, hogy minden kérését teljesíteném, mert már most szívesen megteszek neki ezt, azt.

Remélem, hogy Téalapó sem utasítja vissza a mi nagymamánkat, ha majd egyszer felhívja telefonon, és nagyon kedvesen közli vele a korcsolyát meg a tehervonatot. Mert a mi nagymamánk olyan kedvesen tudja mondani, hogy mit kell csinálni. Téalapó pedig nem lehet annyira neveletlen, hogy, ha nagyit mond neki valamit, ne fogadjon szót.

Tehát most egyéb dolgunk nincs, mint megtudni a telefonszámot, mert akkor a jövő évben minden simán megy. A mi nagymamánk kedvességében egy év múlva sem lesz hiány.

Milyen lesz az igazi új év?

Nagyon rossz a gyerekeknek, amikor a felnőttek ígérnek valamit, de megfélekeznek róla, s nem lesz belőle semmi. Többször is mondták, hogy új év jön, és akkor meglátjuk, minden másképp lesz, nekünk csak igyekezni meg törekedni kell. A végén már nem is kellett törekedjünk, csak lefeküdjünk, mert jött az új év magától is.

Apuék elmentek Pista bácsiékhoz, hogy együtt várják, és azt mondták, ahogy megjött az új év, ők is jönnek haza.

Amikor felébredtünk, tényleg úgy nézett ki, hogy egy egészen új év lesz, mert már régen reggel volt, de még mindenki aludt. Csak mi ketten Gyurival voltunk ébren. Meg is beszélünk, hogy ha így áll a dolog, akkor meglepjük szüleinket, és megterítjük az asztalt a reggelihez.

Minden nagyon jól sikerült, csak a végén Gyuri okoskodott, hogy ő teszi oda a tejet főni, pedig nekem már a kezemben volt, s így aztán ketten szépen az asztalra öntöttük. Anyu már jött is ki, és elkezdett szidni, pont úgy, mint tavaly. Később aztán rájött, hogy ez már új év, és elmosolyodott, hogy nincs semmi baj, már az is szép dolog, hogy igyekeztünk. Ez volt reggel.

Dél felé gondoltuk Gyurival, hogy ha már az új évben minden másképp lesz, akkor valószínű pingpongozhatunk is a szobában, a nagy asztalon. Mert az elmúlt évben azt se lehetett. Nagyon jó lett volna, csak hogy a labda nem oda ment, ahová mi akartuk, és így az lett a vége, hogy kifolyt a víz egy vázából. Ezért lefűjták a játékot, és mindent a helyére kellett tenni. Akkor elkezdünk malmozni, de mire belejöttünk: „Öcsi, Gyuri, tessék jönni ebédelni!” -

Gyurival egymásra néztünk, és máris láttuk, hogy ez az új év pont olyan lesz, mint a régi, mert ebben sem lehet nyugodtan játszani akkor, amikor jólesik.

De a régiség még más dolgokban is meglátszott. Édesanyám ebben az évben is kifuttatta a tejet a kályhára. Édesapám, úgy látszik, az idén is az ágy alatt tartja a zokniját, amiért anyu mindig zsörtölődni fog. Nagymama ebben az évben sem találja meg a szemüvegét meg a gyűszűjét, és Gyuri továbbra is ki fogja keresni a legnagyobb tésztát, s bekapja előlem, pedig neki már nem kell annyit nőnie, mint nekem. Róza néni, a szomszédunk, az idén sem fog mosolyogni, és ezután is kergetni fogja a macskákat... Úgy látszik, hogy nem az igazi új év jött meg. Lehet, hogy nem tudott eljönni, s a régi egy kicsit még marad. Mert hát valamilyen évnek mindig kell lennie.

Mi Gyurival már rég megbeszéltük, hogy az igazi új évben úgy lesz: akkor játszunk, amikor jólesik, és akkor eszünk, amikor megéhezünk, és akkor alszunk, amikor jön nekünk. Csak vasárnap fogunk iskolába járni, és hétfőtől szombatig minden leckét alaposan megtanulunk, hogy tízesre feleljünk. Minden automata lesz, még a nagymama gyűszűje és szemüvege is, úgyhogy csak rájuk gondol, máris stoppolhat. Automata lesz a pingponglabda, mindig oda pattan, ahova mi akarjuk; automata lesz a tej, és nem fut ki a kályhára. Az apu zoknijai automatán mennek a mosógépbe, és Róza néni is csak mosolyogni fog mindenkire, még a macskára is, mert ő is automata cica lesz.

Ilyen lesz majd az igazi új év a mi családukban...

Testvérünk született

Gyurival már előre tudtuk, lesz még egy testvérünk, csakhogy másképpen képzeltük el a dolgot.

Anyu egyszer csak bement a kórházba, és azután megszületett a kicsi Géza. De nem akármilyen kicsi, hanem nagyon kicsi.

Egyszer mi is bementünk a kórházba anyuhoz, hogy lássuk a tulajdon testvérünket. Hát, láttunk is egy rakás gyereket. Egy emeletes tálcán gurítottak őket, és mi megijedtünk, hogy anyu az összes pólyást haza akarja hozni.

Akkorák voltak, mint a vekni, és összevissza visibáltak, mert beszélni egyikük sem tudott. Csak azt ordították, hogy *lelele*, meg *nenene*, és volt egy, amelyik szinte nyávogott, hogy *miaumiau*. Ez a folyosón történt, éppen vitték őket, hogy egyenek. De valószínű, hogy teli szájjal is kiabálnak, mert a hangjuk még sokáig hallatszott.

Ott állingáltunk a kórház-folyosón, amikor anyu odajött hozzánk, és bátorított, hogy csak az egyik nyávogós csöppség a miénk, és ezentúl hárman leszünk testvérek.

Gyuri rögtön kijelentette, hogy most már nálunk három fiúgyermeknek lesz születésnapja. Ebből én rögtön tudtam, hogy a tortára gondol, ami a születéssel jár. Gyuri ugyanis mindig a tortára gondol. Nekem ellenben az járt az eszemben, hogy mit is lehet játszani ezzel a semmiséggel. Pontosan nem is értettük, hogy Géza nekünk mire lesz jó, amikor mi Gyurival olyan jól kijövünk kettesben.

Mondták, hogy szeretni kell ezt a gyereket, és hogy ezentúl anyunak többet kell segíteni. Ez igaz is volt, mert vele együtt jöttek a pelenkák. És azokat tétovázás nélkül hol bevittük, hol kivittük, ahogy anyu óhajtotta, még hozzá elég szaporán. Ezenkívül vele járt a lábujjhegyen való járás, és az állandó kézmosás meg a *enyúljide, enyúljoda*...

Gyuri azt javasolta, hogy valamelyik éjjel lessük meg, hátha Géza valójában nem is gyerek, csak egy macska, amelyik a bolondját járattja velünk és átváltozik, mint a mesében. Kicsi ugyan, de még kiderülhet, hogy képes felmászni a háztetőre, mert néha onnan hallatszik a nyávogás.

Igaz, eddig ez nem bizonyosodott be, mert egyik éjjel, amikor a ház tetejéről jött a nyávogás, Gyuri megnézte a mózeskosarat, és Géza benne volt.

Mindegy... Egyelőre nincs mit csinálni, mert kicsi és szeretni kell őt. A tegnap már mosolygott is.

Csak azt nem tudjuk még, hogy az ilyen kicsi gyermekeknek is évente egyszer van-e a születésnapjuk, vagy többször is? Mi úgy gondoltuk, ha már ilyen csöppség, nyugodtan tarthatnánk gyakrabban is, mondjuk minden kedden.

Ez biztos neki is jólesne, mert így észrevehetné, mennyire szeretjük őt, és azt is, hogy mennyire örvendünk az ő születésnapjához.

Bár megint kicsik lehetnénk

A tegnap azt beszéltük Gyurival, hogy mi is szeretnénk megint kicsik lenni, mint a mi közös testvérünk, Géza. Neki bezzeg sokkal könnyebb. Akármilyen csiná, anya rögtön megdicséri. Böffint egyet, és mindjárt kiderül, hogy ő nagyon ügyes, ő a mi anyánk bogárkaja.

Hát mi azért kínlódtunk és nőttünk ekkorára, hogy még egy anyánk csillaga se jusson nekünk? Pedig már egyedül öltözködünk, segítség nélkül vetkőzödünk, és még csak nem is mondják, hogy félkelekpapa? Hát az igazság hová lett?

Már azon is gondolkoztunk, hogy ha mi is bőgnénk, és azt mondanánk, hogy görcsünk van, vajon anyánk észrevenné-e, hogy ehhez a családhoz tartozunk?

Gyuri azt tanácsolta, hogy kezdjem én a görcsölést meg a jajgatást. Neki is fogtam, de nagymama annyira kétségbeesett, hogy rögtön köménymagos teát főzött, és tétova nélkül megittatta velem. Gyuri ettől már nem görcsölt, csak vigyorgott a tenyerébe.

Az egész nekem nagyon rosszul esett, amit anyu is észrevett, pedig akkor már nem is sírtam, csak merengtem bánatosan. Otthagytam Gézát, engem meg felültetett a térdére, és megkérdezte, hogy: „mi a baj, te derék legényke, mid fáj?”

Akkor majd kiugrottam a bőrömből, és odadugtam a fejem anyu arcához, úgy, ahogy mostanában Géza teszi. Ő ettől kacagott és megpuszította. Gyuri errefel elkeseredett, és nagyon sajnálta, hogy ő nem ivott köménymagos teát. De azért ő is kapott puszit, anyu pedig mindkettőnkét megdicsért, mert mostanában sokat segítettünk neki.

Még a véleményünket is megkérdezte, hogy tartsunk-e tortás születésnapot, mert Gézának még sohasem volt olyan. Mi beleegyeztünk, és lementünk az udvarra játszani.

A másik ló oldala

Tegnap tudtam meg, hogy átestem a másik ló oldalára, amikor megkívántam Ákos irányítható traktorját. Ancika néni szerint ne kelljen nekem minden, ami a másé, mert az már túlzás. Jó, de akkor másnak se kelljen, ami az enyém! Bezzeg Ákos jöhet hozzánk akármikor, és kellhet neki minden. Mi pedig nagy balek vendéglátók vagyunk, és mindent odaadunk, hogy lássa a jó szívünket. De ő hálátlan és dicsekvő, aki csak azért jön, hogy fittyet hányjon a mi dolgainkra.

Mert neki olyan autója van, amely csillagokat szór; és olyan labdája, amely két emelet magasságig ugrik; olyan úszóöve, amit motor hajt; olyan vészjelző csengője, ami előre figyelmezteti, hogy spenótfőzelék lesz ebédre...

Mindig azt mondja, hogy az ő édesapja meg az ő nagytatája és az egész családja egy zseni család, és ő is az lesz, ha majd megnő. Belőlünk bezzeg nem lesz semmi, mert mi nem vagyunk szuperfamilia, és főleg mi ketten Gyurival - Gézáról nem is beszélve - buták vagyunk.

Hát ettől az agyamra ment a düh, s megmondtam, hogy kész! Egy szavát sem fogom többet elhinni. Mondhat akármit, de mutassa is meg. Mi az, hogy spenótjelző vészcsengő meg motoros úszóöv?! - Egyszer lássuk, s majd aztán ámulunk.

De amikor felszólítottuk Ákost, hogy muti a gombos traktort, akkor Ancika néni kétségbeesett, hogy tönkre akarjuk tenni az ő unokaöcsikéjének a drága pénzért vett játékát. Hát a mi játékaikat milyen pénzért vették a szüleink, tán bizony olcsó pénzért?! - A miénket oda lehet vágni a falhoz, az nem baj, mert ha szétmegy, hát azért játék, hogy játsszanak vele. Az övéké nem azért játék, hanem hogy dicsekedjen vele a drágaság, és minket bosszantson. Ha mi magyarázunk valamit, akkor pofázunk, de ha Ákos ordít, akkor ő csak beszélget. Ha én seprek, akkor porozok, ha Ákos megdob kövel és nekem fáj, akkor kényeskedem.

Ilyen igazság és ilyen Ákos nem kell nekünk. A bátyám most készít egy feliratot, hogy „Ákos! Neked sosem leszünk itthon!” Ezt kiragasztjuk az ajtónkra, s délután, mikor jön hozzánk játszani, a függönyön keresztül meglessük, hogy rosszul esik-e az, hogy neki már örökre befellegzett nálunk.

Hófehérke és a farkas

Már ott tartunk, hogy Gézát is kezdik hívogatni születésnapokra. A vicces az, hogy András, akit ünnepelni fognak holnap, csak hároméves, óvodába nem jár, néha pedig pelenkázni is kell, mert nincs mindig tisztában azzal, hogy kell-e kimennie vagy sem. Igaz, hogy Géza még nincs hároméves, de az ilyesmiket pontosan tudja.

Minket is meghívtak Gyurival tiszteletbeli vendégnek, ami egyben tortaevést is jelent, de főleg azt, hogy irányítjuk az apróságokat, nehogy megtépjék egymást.

Elhatároztuk, ha így áll a dolog, mi is kirukkolunk egy óriási meglepetéssel. Rendezünk egy bábszínházi előadást, amelyiken ketten fogunk szerepelni. Én leszek Hófehérke és Gyuri lesz a farkas.

Az egészben az a furka, hogy megcsavarintjuk a dolgokat. Senki sem fogja érteni, hogy kerül a farkas Hófehérke hálószobájába, és miért sétál közben a vadász Hófehérkével az erdőben. Hát azért, hogy a gonosz mostohának minél hamarabb véget vessünk, és ne legyen ideje komiskodni. Nem is lesz, mert Gyuri egykettőre felfalja, és utána majd jön Hófehérkével az erdőbe, ahol nagymama ünnepi vacsorára várja az egész társaságot. Azon lesz egy torta, és akkor mi felgyújtjuk a villanyt. Megkérdezzük a kis kölyköktől, hogy tetszett-e az előadásunk, mire ők biztos igennel felelnek, és nekilátunk az igazi torta evéséhez.

Mindent alaposan kigondoltunk és előkészítettünk. Anyunak van egy csipkés hálóinge, attól én pont olyan leszek, mint Hófehérke, Gyuri pedig a nagymama prémgallérjától fog farkasnak tűnni.

Reméljük, anyuék is megértik, milyen fontos az előadás, és nem fognak habozni, hogy ideadják a hálóinget meg a prémgallért.

Máskülönben nem látom, mivel lehetne emlékezetessé tenni Andriska születésnapját.

Janka néni mindig nevel

Tegnap beállított hozzánk Janka néni, de úgy szereti, ha tantinak szólítjuk. Hát tőlünk akár *tanti* is lehet, és hordhatja az orrát fent is, mert ki nem állhatjuk őt.

Először is amikor megjön, az egész lakásunknak szaga lesz tőle. A tegnap megkérdeztem, hogy ez mitől van, de Janka tanti szerint buta vagyok, ha nem érzem, hogy ez egy finom parfümnek az illata. Gyuri erre rá vágta, nem baj, mert majd ki fogunk szellőztetni. Úgy is lett, ahogy Janka néni kilépett az ajtón, minden ablakot kinyitottunk, még a sarokban sem maradt a szagból semmi.

De igazából nem a parfüméért nem szeretjük, hanem azért, mert egyfolytában tanítani akar. Vigyázzunk, hogy mit eszünk, beszéljünk udvariasan, és ne lépjünk sehová rosszul, csak jól, mert máskülönben bajunk eshet. Ha ő lenne az édesanyánk, egész nap mást sem csinálnánk, csak vigyázást. Már Géza is unja ezt a rekumozást, pedig ő még kicsi, de így is látszik, hogy elege van. Amikor Janka néni édesgette, hogy gyere ide aranybogár meg csillagvirág, akkor Géza máshová ment.

Janka néninek még a lakásunk sem jó. Amikor megérkezett, egyenesen azzal kezdte: „drágám, milyen huzatos a ti szobátok, csodálom, hogy ezeknek az aranyos gyerekeknek nem fáj a fülük”.

Hát mi nem csodáltuk, mert nálunk sehol semmi huzat, ha csak azt nem számítjuk, amivel a fotelek vannak behúzva.

Szóval nagyon unalmas Janka néni, és jobb lenne, ha otthon a saját bejárata előtt seperne, mert még egy mákszemnyi gyereke sincs. Honnan is tudhatná, hogy egy gyerek nem foglalkozhat örökké a vigyázással, hanem néha játszani is kell, különösen ha ideje is van rá.

Mi nem ültetünk gilisztát a kertbe

Gyurival elhatároztuk, hogy az udvaron egy kicsi kertet készítünk magunknak, mert tavasszal lehet, de a szomszédék Évikéje egyfolytában zavar minket.

Csak egy kicsike kertre gondoltunk. Ahogy megnőtt benne valami, azt rögtön kiszednék, és tennék helyébe más palántát. De Évike ezt is jobban akarja tudni, mint mi. Szerinte nem szabad a kertekből kihúzogatni a növényeket, az anyukájáék mondták ezt. Meg hogy a kertbe kell ültessünk gilisztát is, mert amíg az iskolában leszünk, a giliszta fogja helyettünk puhítani a földet.

Hát a mi kertünket csak ne puhítgassák a giliszták, mert csak lyukakat hagynak maguk után, s ezt a növények nem szeretik. Azon bemehet a víz is, a szél is, és ezenkívül akármi. Megmondtuk, hogy a mi kertünkben nincs mit keressenek a giliszták, és ettől Évike megsértődött.

Rendes helyen falun sem engedik meg, hogy a lányok mindenbe beleszóljanak. Meg is beszéltük Gyurival, hogy ha nagyok leszünk, egy falusi házban és egy falusi udvaron fogunk élni. Lesz egy ólunk, abban tartunk disznót, lesz még tyúkunk sok-sok csibével és kakassal.

Falun az is kellemes, amikor a gyerekek kiáltoznak és a hangok messzire elhallatszanak. Házörző kutyáink is lesznek, mert mi Gyurival nagyon jó viszonyban vagyunk a kutyákkal, csak egy-egy erősebb ugatástól ijedünk meg, pláne én. Falun még a tavasz is tavaszabb és a nyár is nyárabb. Csak akkor kell vigyázzon az ember, amikor egy kicsit sötétebb felhőt lát az égen, mert ott a vihar is nagyobb, mint városon. Olyankor legjobb, ha felmegy a hegyre, és

megnézi pontosan, hogy milyen idő közeledik. Mert ha vihar jön, akkor gyorsan adja oda a vasvilláját meg a vaskapáját másnak, és szaladjon haza, hogy tető alatt vészelve át az időjárást.

A vihar falun, házban, nem veszélyes, mert egyéb nem történik, csak összeressen az ember, ha nagyot dörög az ég. Ezek mind fontos tudnivalók annak, aki falun akar élni, ha nagy lesz. Mi pedig Gyurival azok leszünk, és az ilyesmiket jól az eszünkbe vessük.

Az én évésembe ne szóljanak bele!

Már itt kéne hogy legyen a nyári vakáció. Ezt az is jelzi, hogy van nyári paradicsomunk, és már gyúrhatjuk magunkba a vitaminokat. Én jobban szeretem a kicsi pirosakat, mert azokat könnyebben lenyeli az ember, de Gyurinak mindegy. Már Géza öcsénk is kezdi enni, és így én néha hiába magyarázom, hogy nem mindegyik paradicsom ízlik, mert ha ők ketten meg tudják enni, én is kell hogy szeressem. Tőlem ők ehetik, de az én évésembe ne szóljanak bele!

És aztán ott van a karalábéleves meg a lucskoskáposzta. Mind a kettő nagyon jó lenne, csak nagymama ne ragaszkodna annyira a karalábéhoz meg a káposztához. De a felnőttekért azt is meg kell egyem, mert ők tudják, hogy az én szervezetemnek nagy szüksége van az ilyesmire. De ha az én szervezetem szükségéről van szó, azt miért mások tudják meg hamarább?

Szerintük sokat kell iskolába járjak, hogy mindent megértsék. Csak nem tudom, miért pont most, nyár elején, kell iskolába járjak, miért nem lehet ősszel?! - Ilyenkor a ruha melegebb és a táska is nehezebb. Már minden kiderült az iskolában. Az is, hogy ki tud az osztályban a legszebben olvasni, holnapután pedig ki fog derülni, hogy ki tud a legjobban számolni...

Jó lenne egyszer már egy olyan verseny is, hogy ki tud reggel legtovább aludni. Ha lenne, én biztosan az elsők között horkolnék.

Zsebkendő-vadászat

Utálom, hogy mindig lehiül az idő, és akkor az ember egyfolytában keresgélheti a zsebkendőjét, mert mindegyre náthás lesz. Anyu azt mondta, nem ad ma több zsebkendőt se nekem, se Gyurinak, mert én már kaptam négyet, Gyuri pedig hármat, és azok hová lettek...

Mi pedig honnan tudjuk?! - Gyuri mondta is, hogy kifújtuk az orrunkat, és ezzel kész, eltettük valahová. De anyu ránk szólt, hogy akkor pedig vegyük is elő onnan. Igen, csak hogy már nincsenek ott, lehet, valaki máshová tette.

Nagymamának ettől jött egy jó gondolata, hogy akkor hajtóvadászatot kell indítani a szoba sarkaitól kezdve, és mindent ki kell forgatni, nehogy az asztal alatt vagy a papucsban lapuljanak. Aki több zsebkendőt talál, az jutalmat fog kapni.

Hát ettől mi Gyurival - de még Géza is, aki nem náthás - úgy felbuzdultunk, hogy még a tiszta zsebkendőket is összeszedtük, nemcsak a használtakat! De nem sok örömünk telt benne, mert anyu nem erre számított, hanem valami másra. A hajtóvadászat vége az lett, hogy mindent vissza kellett rámolni a fiókokba, a szekrénybe; a gyűrött folyóiratokat ki kellett vasalni; Gézát vigasztalni kellett, mert lement a bőr a térdéről. Valójában nagymamát érte kár, de ő egy szót sem szólt, mert bűnösnek érezte magát az ötletért. Pedig nem is ő volt a hibás azért, hogy Gyuri a nagy keresésben rálépett a szemüvegére, amit Géza bedugott a szék alá. De egy igaz, hogy a bátyám jobban is kinyithatná a szemét...

Előbb-utóbb csak elmúlik a vihar a szobában, s lehet, hogy akkor anyuék is ráébrednek arra, hogy a gyerekek is emberek, azok pedig szoktak tévedni. Mi mindenesetre megdolgoztunk a hajtóvadászaton, s most, különösen hogy náthások is vagyunk, jól fogna a megígért jutalom.

Kihaszználjuk az időt

Nagymamám mondta, hogy az idő nagyon gyorsan múlik, és ő öregszik. De ez nem tartozik reánk. Ha majd nálunk is elkezdődik az öregedés, akkor már nem iskolába fogunk járni, hanem a gyárba vagy falura. Addig tehát jól ki kell használni az időt.

Sokat vitatkoztunk Gyurival, hogy ha így áll a dolog, akkor mihez kezdünk az idővel. A bátyám szerint sok édességet kéne enni, mert, ha már nagyok leszünk, nem fogjuk olyan erősen szeretni. Igen, de ha sokat eszünk, még hamarabb megnövünk.

Szerintem ne cukorkázzunk meg csokoládézzunk, hanem inkább fogjunk halat. Minél több halat fogunk, annál híresebb halászok leszünk, és akkor mi is mondhatunk halászméséket. Egyet mesélt már Jani bácsi, de biztos, hogy annál különb mesék is vannak, mert az csak arról szólt, hogy hogyan fogott ki egy egyméteres halat a patakából. De az még csak beszélni sem tudott. Mi majd egy beszélő halat is kifogunk, és azzal megtárgyaljuk, hogy milyen a patak fenéke, amit a víztől nem lehet jól látni. Biztos valamelyik sötét lyukban még kincsek is lapulnak, amiket ha megszerezhetnénk, akkor mindenki vígan élne, míg meg nem halna.

A beszélő hal még tudományos dolgokra is hasznos lenne; elmondaná például, hogy szokott ő élni a vízben. Mert sokszor hallottuk, hogy nagyon jó dolog. Gyuri bácsiék is úgy élnek, mint hal a vízben, csak nem tudjuk, miért. A halaknak azért is jó, mert rengeteg pénzük van. Gyuri bácsiéknak csak a bőrük alatt van, de a halaknak még afelett is, és nem akármilyen, hanem csillogó...

A halászatot azzal kezdjük, hogy szerzünk két botot, damilt teszünk reá, egy horgos gombostűt, még valamit, hogy a halaknak legyen mit lerágni arról. Utána belógatjuk a vízbe, és várjuk, amíg egy komoly hal rá nem harap. A kicsikkel nem bajlódunk, mert azoknak még kell hogy fejlődjenek, s különben is csak gyerekhalak.

Minden halászat után szépen hazasétálunk a zsákmánnyal, és otthon meséket mondunk az ősénknak, mert most már Géza kezd odafigyelni.

Mesélünk majd a kicsi halakról, akikkel mi jót tettünk, mert nem akadtak a horgunkra, és volt, amelyik pénzt adott, hogy fűjjük meg nyugodtan, majd segít, ha bajba kerülünk. De mi megígérjük, hogy vigyázunk magunkra, és nem kerülünk bajba. Ezt különben anyuéknak is megígértük.

Ez egy nagyon szép mese lesz, és Géza biztosan fogja élvezni. A Piroska és a farkast akkor se mondjuk el neki, ha farkast halásznak, mert az egy olyan mese, amitől nem lehet éjszaka jól aludni. Ezt már én is tapasztaltam. Az ilyenre szokták azt mondani, hogy ostobaság, mert ki hallott még egy olyan feledékeny nagymamáról, aki ne zárja be rendesen az ajtót, ha egyszer lefekszik, és hagyja, hogy a farkasok csak úgy besétáljanak a lakásába?!

Legszívesebben azt is letagadnám Géza előtt, hogy egyszer volt egy Piroska. Törődjön ő csak a kicsi halakkal, és én biztos vagyok, hogy egy-két halászmese után ő sem fog habozni, hanem beáll közénk harmadiknak. Hárman jól felpakolnánk magunkat mézespogácsával, szépen felkerekednénk, vígan élnénk világunkat, míg csak a nyári nap el nem indulna lefelé.

Egér utca 8 szám

Mindegyre esik az eső, de Gyuri kitalálta, hogy a plédokból építhetünk sátrat. Ez jó gondolat volt, minden plédet összeszedtünk, a székeket egymásra tettük, a seprűt és a szárítórudakat behordtuk a szobába, felborítottuk az asztalt, és két fiókot kiürítettünk, mert kellettek. Az egészet leborítottuk plédokkal. Azok alá behordtuk a párnákat, és szép kis szobát rendeztünk be magunknak.

Szerencsém volt azzal, hogy Gyuri varrni is tud, mert a plédok oldalát jól összevarrta, hogy ne nyíljanak ki, ott, ahol nem kell. A fő plédre rávarrt egy cédulát, amin az állt, hogy: „*Egér utca 8 szám*”. Ez volt a mi lakcímünk. Jó kis játék lett volna, mert Géza is élvezte, nemcsak mi, és az összes autóját behordta a szobánkba. Gyuri még kekszet is hozott, nehogy éhen haljunk. Éppen zseblámpa mellett olvastuk az újságot, amikor felfedezett minket nagymama, és vége lett a szórakozásunknak. Nagyi kétségbeesett...

Először azért, mert éppen nemrég volt nagytakarítás. Szerintem ezért fölösleges volt óbégatni, mert világos, hogy szemétkben senki sem szeret a földön hemperegni. *Másodszor* azért esett kétségbe, mert a drága jó asztalt nem szokás lapjával lefelé tenni a földre, s mert a botoktól meg a seprűnyéltől kicsi lyukak lettek a plédokon. Ezért is kár volt elszomorodni, mert Gyuri rögtön ajánlkozott, hogy művészi módon bestopolja azokat...

Végül nagymama megígérte, hogy amíg anyuék hazajönnek, addig ő megnyugszik, csak éppen tegyük helyre mindent. Ezt a kedvéért mi is megígértük. Csak az szomorított el, hogy még mindig nem süt rendesen a nap. És ha holnap sátrat sem építhetünk, akkor nem marad más hátra, mint hajót készíteni a kicsi fürdőkádból, és kitalálni azt, hogy hogyan lehetne tengert varázsolni köréje.

Bábelőadás - felnőtteknek

Elhatároztuk, hogy a falusi nagymamához megyünk vakációra, mert ott sok olyasmit látunk, amit városon nem. Ott például gyakran van sündisznó is a ház körül. És ha este kilopakodik az ember, akkor még sok mindent lehet látni, és hallani.

A tavaly, amikor kilopakodtunk, Gyuri a lábujjával véletlenül hozzáért egy sün anyukájához, és akkorát sikított, hogy Mariska néni a szomszédból rögtön átszólt, hogy „Mi baj, gyönyörűségem?”

Pedig inkább a sündisznót kellett volna vigasztalni, még akkor is, ha az nem visibál folyton, mint a bátyám. Az a csöpp jószág a három kisfiával gyorsan besurran a ribizlibokor alá, s mi ütögethettük a lábnyomait, mert füttyült ránk.

Még az is szép falun, hogy este minden tele volt hanggal, mert nemcsak a tücskök, hanem az állatok is alvásra fújták a zenét.

Most, hogy készülődni fogunk a nagy utazásra, Gyurival mindent pontosan meg kell hogy beszéljünk. Még azt is, hogy mire lesz szükségünk. Először is dobozokat fogunk gyűjteni, amikbe beletesszük majd a szépen éneklő tücsköt-bogarat meg egyéb állatfajtaikat, hogy itthon megmutogathassuk őket. Szerzünk egy zseblámpát, hogy a sötétben ne lépünk a sündisznóra meg egyebekre.

Azt is kigondoltuk, hogy készítünk egy kicsi bábszínházat, meghívókkal együtt, és előadásokat tartunk a szomszédoknak, mert falun nem nagyon lehet bábszínházba menni. A kapura kiteszünk egy gyönyörű plakátot, amire minden rá lesz írva. Persze helyjegyek is lesznek, és aki nem kap meghívót, az majd áll szépen a helyén, és nem kiabál bele a műsorba.

Az előadáson kislányokról és kisfiúkról fogunk beszélni az embereknek, és el fogjuk mondani, hogy nagyon jó gyerekek lenni, mert mindenből játékot lehet készíteni, csak az a fontos, hogy legyen kivel. Mert ha valaki kinő a gyerekségből, akkor már sok mindenre csak legyint. Az már örökké csak foglalt. Nem hiszi el, hogy a mese valahol igaziból létezik. Ha nem létezne, nem is lehetne elmondani. De ha egyszer kimondják, akkor a gyerekek már látják is maguk előtt az egészet. És akkor az már valóság, de ezt egyes felnőttek elfelejtették...

A mi bábszínházunkban csak valóságos mesék lesznek, édes kicsi sündisznókkal, boszorkányok és sárkányok nélkül. És mindenki kacagni fog, még akkor is, ha éjszaka újraálmodják az előadást.

Levél Gyuritól

Gyuri annyira nagy, hogy egyedül utazott el hazulról, és már írt nekünk egy levelet. Még én is ki tudtam olvasni. Géza öcsénk is nézte, de nem értett belőle semmit, mert Gyuri az *A* betűt pont úgy írta, mint az *U* meg az *N* betűket, és emiatt még nekem is nehéz volt kibogozni őket.

A levelet Gyuri úgy kezdte, hogy „KEDVES CSALÁDOM!”

Még szerencse, mert ha felsorolja név szerint, hogy kik vagyunk az ő családjában, egyből betelik a papír. Mert ugye ott van anyu, apu, nagymama, én és Géza. A szomszédokat nem is számítom, pedig érdeklődtek, hogy mit ír Gyuri, de nekik nem írt semmit.

A levél így szólt:

Ma kedd van, és nagyon jól érzem magam. Csak az az egy baj, hogy nagyon sok írnivaló lenne. Máris nekiálltam ezt a levelet megírni, mert megfogadtam, hogy írok nektek levelet. Hogy vagytok? Kértétek, hogy írjam meg, én hogy vagyok, hát jól.

Pénteken, ahogy megérkeztem, Zolival rögtön készítettünk egy tutajt, amelyik, lehet, még három embert is megbírna. Sajnos nem próbálhattuk ki, mert esett az eső, és nem mehettünk le a Küküllőre. Ezzel kapcsolatban szeretném elmesélni, hogy hétfőn óriási jégvihar volt. Egyszer Zoltánnal, ahogy játszódtunk, felnéztünk az égre, s láttuk, hogy a kert felett egészen fekete fellegek vannak.

Gondoltuk, még lipinkázunk egy kicsit. Úgy is lett. De ahogy elkezdtünk lipinkázni, az eső is elkezdett szemerkélni. Gondoltuk, jó lesz leszállni. Hát jó is volt, mert olyan jégvihar lett, hogy a fákat kicsavarta. Még a récék is úgy megiramodtak, hogy meg sem álltak a szíinig.

Ebből is láthatjátok, hogy nekem nagyon jól telik. Sokszor puszil mindenkit drága fiatok,

GYURI.

Hát ez az, amit a bátyám írt. Nem sok, de levélnek elég. Majd a jövő héten apuékkal mi is megyünk hozzá, akkor majd meglátjuk, hogy tényleg olyan jó-e neki, mint ahogy írta. Miután egy kicsit elidőzünk ott, felkerekedünk, és a falusi nagymamánkig meg sem állunk.

Ferike még mindig bölcsködik

Csak két hetet ültünk a falusi nagymamánál, de az is elég volt, mert közben az udvarunkra megérkeztek vendégnek Feriék. Igaz, hogy nagymama rettenetesen szeretett minket, amíg ott voltunk, csak hogy a végére már kifáradt, és ezért nem is bánta, hogy elutazunk. Ő ugyanis azt tapasztalta, hogy a kertjében minden megy tönkre, amíg mi ott vagyunk.

Szerintem nem látta jól a dolgokat, mert a szemüvegét is mindig keresgélni kellett.

Itthon Feri az én barátomnak számít, csak az a baj, hogy mindig szeret bölcsködni. Már az első közös napunkat azzal kezdte, hogy neki édes a vére, hiszem-e? - Én nem hittem el, de ő erre jött a legyekkel, hogy azok kóstolták és nagyon szerették. Azzal dicsekedett, hogy ilyen édes vére nem akárkinek lehet, mert az ő családjukban is egyedül csak neki van.

Én nem szeretek bölcsködni, de elmondtam Ferinek, hogy már nekem is volt dolgom a legyekkel, mert voltam falun, csakhogy én másra használtam azokat. Volt ott nekem egy hosszú botom, arra Jani bácsi szerelt egy damilt, egy horgot és egy legyet. Egy nagyobbacska hal pedig ráharapott. Ferinek még a piros pöttyei is kivilágosodtak a csodálkozástól, mert az egészről azt sem értette, hogy mi az a damil. De még mást sem értett. Hiába magyaráztam, hogy Jani bácsival ketten minden reggel elkúráltuk a disznót, betettük a borító alá a kotlót a csibéivel, meg hogy Morzsa kutya fogott egy pockot, mert ő úgy nézett rám, mintha hotten-tottául beszéltem volna. Lehet, hogy városon ő elég okos gyermek, de a falusi dolgokban bizony földbuta. A végén már nem is magyaráztam semmit. Majd ha megnő, megtanulja. Addig is én vágok egy kis füvet, keverek hozzá kenyérmorzsát, és elkúrálom az udvari verebeket, mert ma még jóformán enni sem kaptak szegények.

Miért sárgulnak a levelek?

A tegnap nagymama szerint már sárgultak a levelek. Ez még nem is lett volna baj, de együtt jár vele az iskolakezdés. Alig fejeztük be, máris kezdjük újra az egészséget. Gyurinak igaza van: nem kell elkeseredni, mert még elég idő van. Lehet, hogy a sárga levél csak tévedés volt.

A baj az, hogy nagyfi mindig okoskodik, máris kitalálta, hogy nemcsak a levelek sárgulnak, hanem a gesztenyék is érnek. Akkor pedig itt az iskolatáska ideje, jó lesz tehát készülődni, hogy ne az utolsó percben kapkodjunk. A bátyám szerint ez még mindig nem baj, a fő az, hogy gyorsan és ügyesen kapkodjunk.

Most még a dolgunk után nézhetünk, mert van nekünk. Az erdőből nagy nehezen hazacipel-tünk egy csomó szép ágat meg követ, és még mindig nem volt időnk felépíteni az udvaron azt a kunyhót, ami csak a miénk lesz. Pedig hogy megkínlódtunk minden darabért! Néha még hősök is voltunk, mert vadállatokkal találkoztunk. Úgy volt, hogy vadgyíkok hangját hallottuk, és láttuk is őket, amikor átmentek az ösvényen.

Gyuri egy igazi aranyszínű kígyót vett észre, de apu szerint az csak egyszerű kis sikló volt... Azért még nem kell lefittyezni a kígyónkat, mert én tudom, hogy sokkal több volt, mint egy akármilyen sikló, ha már arannyal volt bevonva. Sajnos nagyon gyorsan elszurrant, és Gyurinak nem volt ideje megfigyelni, hogy a fején nincs-e valami jelszerűség, esetleg korona.

Én már hallottam, hogy az ilyen különleges vadállatok, ha jó emberekkel találkoznak, hajlandók három kívánságot teljesíteni. Mi mostanában nagyon jó emberek voltunk. Azóta is törjük a fejünket, hogy ha még egyszer találkozunk, mit kérjünk a versenybiciklin kívül. Gyuri szerint a második lehetne valami finom torta, mert az mindig jól fog. A harmadik kívánságunk

pedig az lesz, hogy ne sárguljanak a levelek, és az idő várjon még egy kicsit, mert rengeteg tervünk van még a vakációra.

Csilla hiába nő nagyra

Most már én igazán iskolás vagyok, nemcsak a bátyám. Már másodikos vagyok, felavattak pionírnak. De ha valaki nem igazságos, akkor én dühbe gurulok. Nem rendes dolog az, hogy Csilla az osztagparancsnok, és a többi felelős is mind leány. A tanci meg nem veszi észre, hogy ők azt hiszik magukról, akármit csinálhatnak.

Csilla például kijelentette, hogyha mozgunk a padban, mielőtt bejön a tanci, akkor megmond minket, de közben ő is mozgott. Igazság ez? - És azt is mondta, ha nem fogadunk szót, megpofoz. Ez volt a végső csepp a pohárban. Robival meg fogjuk beszélni, hogy nekünk olyan főnök nem kell, aki csak parancsolgat.

A múltkor például azt se tudta, hogy matekból mit mivel kell összeadni, mégis megjátssza, hogy ő a legjobb az osztályban. Robival nekünk már vannak titkaink, és az is egy titok lesz, hogyha megint választunk parancsnokot, akkor én rá szavazok, ő pedig rám, és Csilla akár meg is pukkadhat mérgében.

Géza, a kisöcsénk is sokat megenged már magának, de még neki sem jut eszébe, hogy olyasmiket csináljon, mint Csilla. Gézától a tegnap én kaptam ugyan egy pofont, de utána rögtön megsimogatott, és megpuszilt ugyanott. Csillának ez eszébe sem jutna, neki a parancsolgatás a mániája. Ha ezt nem szokja le, akkor hiába is nő nagyra, mert nem fogja szeretni őt senki.

Sántít nála a jóság

Nem szeretem, amikor azt gondolják rólam, hogy nem tudom, az igazság hova van elásva. Hát tudom, és éppen ezért fittyet fogok hányni a lányokra. Tegnap kiderült Csilláról, hogy egyet mond s mást csinál.

Csak hogy akkor mi már nem megyünk dűlőre, és örökre el fogom felejteni, amit a múltkor is megígérttem neki, és soha többet nem mesélem el, hogy Gyuri miket beszél róla. Többet ne is hívjon telefonon, hogy mi a lecke, mert megvagyok én már nélküle is.

Engem nem olyan fából faragtak, hogy mindig csak őt kergessem szünetekben, és eltűrjem neki, hogy néha kinyújtsa a nyelvét. Már ebből is kilátszik, hogy nem egészen jól van nevelve.

Ha rendesre nevelték volna, akkor nem lökdösne örökké engem, és nem dobigálna kövecskével. Egyszer véletlenül megtörténhet, hogy egy nagyobb követ kap fel, hozzám vágja, és én súlyosan megsebesülök. Mindenki látni fogja akkor, hogy Csilla akármennyire is kislány, a jóság sántít nála.

Még az sem biztos, sajnálná, hogy ártott nekem. Valószínű, hogy csak odébsétálna és Zsófi barátnőjével kisütné, hogy az egészten én találtam ki, mert szerelmes vagyok belé.

Hát ez igazán felháborító! Először is sohasem voltam belé szerelmes, és ha ez így folytatódik, nem is leszek. Lehet tőlem a legfőbb csoportparancsnok, s dicsérheti a tanci éjjel is meg nappal is, mert én még csak sandítani sem fogok rá.

És ezzel a csereberének is befellegzik. Mert ő csak jön, hogy jaj de szép rádiórod meg ceruzád van, gyere cseréljünk.

Eddig ment, ahogy ment, de holnaptól fuccs neki. Vagy helyrebillen az esze, és ha kérdezek valamit, tisztességesen válaszol, akkor pedig nekiadom a gyönyörű lehúzás képemet, vagy sugdolózzon csak nyugodtan Zsófi-val, és én Évikétől kérem kölcsön a radírgumit. Ő legalább nem nyújtogatja a nyelvét, ha kell, ha nem!

Gézának nem kell az egész hold

Igaz, hogy Géza még egészen kicsi, és beszélni is csak selypítve tud, de napról napra okosodik, és folyton a holdat meg a csillagokat figyeli.

Legelőször, amikor este felnézett az égre, azt hitte, hogy az ki van lyukadva, azért a sok fényes pont rajta. De mi megmagyaráztuk, hogy nincs semmi baj, azok ott csillagok.

Ő szegényke azt hitte, hogy azokon a lyukakon folyik ki az eső a fejünkre. Máskülönben nagyon értelmes. Meg is állapította, hogy a hold messze, messze van, nagyon messze, fenn a háztetőn. Én ebbe már nem szóltam bele, mert ő még olyan kicsi, hogy az neki mindegy.

Gyuri szerint azonban nem lehet egy kisebb testvért benne hagyni a tudatlanságban, úgyhogy ő tudományoskodni kezdett, hogy így a távolságok, meg úgy, és hogy a hold is lenyugszik, meg egyebek. Másnap este, amikor Géza nem látta a holdat az égen, azt mondta: később biztosan előkerül, mert a csillagok elmentek megkeresni.

Ezen már kacagni kellett, mert mi lenne, ha a csillagok elkezdenének kajtatni a hold után? - Akkora nyüzsgés támadna az égen, hogy az ember elszédülne a látásától. Ebbe már Gyuri sem avatkozott bele, s látszott, hogy ez Gézának is jólesik. A kis fejével kitalálta, hogy fel fog mászni a háztetőre, és leveszi a holdat. Beteszi a hűtőbe, majd reggel szépen kiveszi, és tör belőle Gyurinak meg nekem is.

Persze, aki nem ismeri Gézát, az csak legyint, hogy butaság. De nincs igaza. Lehet, hogy ez így butaság, de egy dolog biztos: Gézának, ha levehetné, akkor se kéne az egész hold, csak egy darabka belőle. Mert jó szíve van. Tudja, nem szép, ha az ember önző, mindent magának kaparint meg, s hagyja, hogy Gyuri meg én csak nézzük és nyaljuk a szájunk szélét.

Csillagokat gyártunk ezüstpapírból

Anyuék nem akarják elhinni, hogy ha mi nagyon akarjuk, tudunk készíteni egy olyan sárkányrepülő, amivel vígan szállodhatunk egyik hegyről a másikra.

Apu szerint ez nem gyerekdolog, mert ehhez mérnök kell, aki az egészet kigondolja. Hát nekünk nem kell mérnök, csak két-két szárnynak való meg valami szerkezetféle, amivel kormányozni lehet, és akkor már majdnem repülhetünk is.

Különben ezzel már többször foglalkoztunk, és ahogy látom, Géza öcsénk is kezd törődni a repüléssel. A múltkor, amikor a galambok elszálltak az udvarról, ő is lábujjhegyre emelkedett, s a két karjával csapkodta a levegőt; hátha sikerül felszállni a galambok után. Ő még kicsi, ezért nem tud jól gondolkodni, csak repülni szeretne. Mi, hogy sokat gondolkoztunk, rájöttünk, nagyon jó lenne, ha az embernek nem kéne órák hosszat gyalogolni. A tévében is láttuk, hogy van, aki csak ráül egy székfélére, a feneke alatt motor zúg, a szárnyait kibontja, s oda repül, ahová akar.

Mostanában este gyakran nézzük a csillagokat, és rájöttünk, hogy aki nem tud repülni, nem jut el oda. De a kicsi gyerekek nehéz ezt megmagyarázni, Géza öcsénk sem érti, hogy miről van szó. Nem látja be, hogy hiába nyújtogatja a kezét és bög, hogy „azt kérem, azt kérem!”, mert nincs mivel csillagot szedjünk neki. Majd ha meglesz a sárkányrepülőnk, akkor könnyebben segíthetünk a bajon. Addig marad a mese, hogy nem lehet, mert a csillagnak is hájcsikálni kell, s az a legjobb, ha ő is megy hájcsizni a macival. Reggel a napocsát fogjuk látni, de azt se tudjuk levenni neki, mert az is messze van, és különben is forró és éget, mint a kályha.

A kályhát már érti, mert a múltkor odanyúlt, ezért a napnak békét hagy.

Gyuri mondott két dolgot, s azt hiszem, hogy igaza van. Először is eljárunk repülőmodellező körbe, hogy tudományosan is lássuk, hogyan kell repülni; másodszor pedig, hogy Géza ne böggjön a csillagokért, egy meglepetést készítünk neki. Mégpedig ezüstpapírból. A szekrényben láttam ezüstpapírt, s ha abból szerezhetünk, akkor csillagokat fogunk gyártani Gézának, ő pedig biztosan boldog lesz, hogy mi, a testvérei, a legnagyobb kívánságát teljesítettük, és este a kicsi ágyába, a maci mellé, a csillagot is magával viheti hájcsikálni.

Kicsi szemek, kicsi kezek

Gyurival rájöttünk arra, hogy Géza mindent hamarabb megtalál, mint ahogy az ember azt gondolná.

Először ez akkor derült ki, amikor ő látta meg elsőnek az égen az egyetlen pici csillagot. Mi csodálkoztunk, de ő megmagyarázta, hogy azért van, mert hármunk közül csak neki van kicsi szeme, és azzal mindenre hamarabb rá lehet bukkanni, mint a naggyal. Megtörténhet, hogy igaza van... Maradjunk csak a nagy gyűszűjénél meg az édesapa kulcsainál. Ezek mind olyan dolgok, amiket napokig kerestünk, de hiába...

Végül is nagy megtanult gyűszű nélkül varrni, édesapa pedig új zárat vásárolt. Közben Gyurival mi gondoltunk egyet, és megkértük Gézát, hogy a kicsi szemeivel próbálja megtalálni az eltűnt holmikat. Hát sikerült neki. Ügyesen széthányta a helyretett játékokat, jó nagy felfordulást csinált, végül pedig diadalmasan felszínre hozta a gyűszűt meg a kulcsokat.

Mindenki nagyon boldog volt, dicsérték is agyba-főbe Gézát; engem meg Gyurit pedig odatettek rendet csinálni. Először mindnyájan nagyon örvendtünk, hogy Gézának milyen jó, hogy kicsi a szeme, mert többet nem tűnik el semmi a lakásunkból. De ez csak egy darabig tartott... Később én a legszívesebben világgá mentem volna, semhogy helyretegyem a dolgokat utána, mert mindenki csak a Géza kicsi szemeit dicsérte, de senki nem haragudott a Géza kicsi kezére, amelyikkel akkora rendetlenséget csinált.

Különben is ha jól meggondolom, lehet, hogy pontosan azok a kicsi kezek dugták el a gyűszűt is meg a kulcsokat is, amelyekkel a rendetlenséget csinálták. Akkor pedig egyáltalán nem volt kunszt a kicsi szemekkel megtalálni azokat. Én csak egyszer tettem el az édesapa csavarhúzóját, de hiába találtam meg egy hónap múlva, senki sem ugrott a nyakamba a boldogságtól.

Ebből is látszik, hogy könnyebb az élet, amíg az ember kicsi gyerek. De van egy ötletünk, és attól lehet, hogy minden jóra fordul. Most, hogy mindenki örömet akar szerezni a gyerekeinek, javasoltuk a szüleinknek, hogy nekünk egy asztali futballt vegyenek, mert ha kint locspocs lesz, akkor sem fogunk unatkozni.

Egyelőre semmi mozgást nem vettünk észre a futball körül. De minket úgy furdall a kíváncsiság, hogy már jóformán az iskolában sem tudunk eléggé figyelni, és ezt a tanci is észrevette. Egyetlen megoldás: Géza, a kicsi szemeivel, derítse fel a meglepetést, és ha már

biztos az asztali futball, akkor minket az sem fog zavarni, ha akkor is megdicsérik őt, amikor inkább nyaklevesnek lenne az ideje.

Pedzük már, hogy mi az élet

Tegnap nagymamától megtudtuk, hogy mi Gyurival elkezdünk pedzeni, hogy mi az élet. Az egész úgy kezdődött, hogy elhatároztuk, az új esztendőben hősiesek és jók leszünk. A hősiességet azért kombináltuk bele, mert olvastunk izgalmas könyveket, amelyekben ilyesmi előfordult. Gyuri egy szép napon, amikor csődöt mondott az anyuék pénztárcája, összeszedte és kimosta az üres üvegeket. Úgy számította, hogy ezekért legalább egy ropogós ötvenlejest kap, s azt majd délcegen leteszi a családi asztalra. Anyuék akkor biztosan meghatódnak, és be fogják ismerni, hogy mind a ketten ügyesek vagyunk, sőt hősiesek.

Az egész nagyon szép lett volna, csak az volt a baj, hogy Gyuri már majdnem az üzletbe érkezett, amikor jött egy nagy svihák és fellökte. Emiatt ő csak hat lejt kapott az üvegekért. Szomorúak lettünk, és elhatároztuk, hogy többet ki nem állhatjuk a svihákokat. Bánatunkban úgy gondoltuk, hogy a hat lejt már nem is adjuk oda, mert abból csak a hősietlenség derülne ki, nem más. Igen, csakhogy nagy galiba lett, mert anyu keresgélni kezdte az üvegeket. Ő is ki szeretne volna mosni, de már nem volt mit, úgyhogy érdeklődni kezdett. Amikor rájött, hogy Gyuri azokat elszállította, de neki semmi pénzt nem adott, szidni kezdett minket, pedig csak Gyurit kellett volna. De még őt se nagyon, mert a teljes igazság nem annyi volt, amennyi látszott. Időnk sem maradt arra, hogy megmagyarázzuk, mi történt. Mi hősiességet akartunk, és egy ropogós ötvenest a családnak, de lett belőle szidás a vacak hat lejért, amit legszívesebben kidobnánk az ablakon. Ilyenkor jön, hogy az ember világgá menjen.

Nagyi szerint nem érdemes világgá menni, mert ott sincs másképpen. Inkább újra meg újra meg kell próbálni a hősiességet és a jóságot. Aki ezt megtanulja, az már kezdi pedzeni, hogy mi az élet. Még jó, hogy a nagyi idegei kemények és megért minket a bajban. A hat lejt elvette tőlünk, és adott helyette tízet, hogy vegyünk magunknak vigasztaló csokoládét, s maradjunk meg mindig jóknak, s ha lehet, hősieseknek.

.oOo.